

ΨΥΧΩΦΕΛΕΙΣ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ

Τὰ διδακτικὰ καὶ θαυμαστὰ ἱστορικὰ αὐτὰ γεγονότα τοῦ τεύχους αὐτοῦ προέρχονται ἀπὸ τὸ ψυχωφελεστατο βιβλίον ΟΠΤΑΣΙΕΣ ΚΑΙ ΔΙΗΓΗΣΕΙΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΛΛΗ ΖΩΗ τῶν ἑκδόσεων Ὁρθοδόξου Κυψέλης.

Προέλευση ἀρχικοῦ κειμένου: ἱστοχῶρος [ΠΗΓΗ ΖΩΗΣ](#)

Ἀπολυτίκιον Ἁγίου Παντελεήμονος. Ἦχος γ´.

Ἀθλοφόρε ἅγιε, καὶ ἱαματικὲ Παντελεῆμον, πρέσβευε τῷ ἐλεήμονι Θεῷ, ἵνα πταισμάτων ἄφεσιν, παράσχη ταῖς ψυχαῖς ἡμῶν.

Στάσου ἐδῶ νὰ γνωρίσης τὰ τεράστια τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου.

Σὲ κάποια χώρα πλησίον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὀνομαζομένην Ἄβυδο, κατοικοῦσε ἕνας ὀρθόδοξος καὶ εὐλαβὴς χριστιανὸς μὲ τὴν ἐπίσης ἐνάρετη καὶ θεοφιλῆ σύζυγό του Σοφιανὴ κατὰ τὸ ἔτος 1607.

Κάποια φορὰ ἀσθένησε ἡ Σοφιανὴ καὶ παρέμεινε στὸ κρεβάτι ἐπὶ εἴκοσι ἡμέρες χωρὶς νὰ μπορεῖ νὰ σήκωση οὔτε τὸ κεφάλι της. Κατὰ τὴν δύσι τοῦ ἡλίου τῆς 3ης Αὐγούστου ἄπλωσε τὰ χέρια της στὸν οὐρανὸ καὶ φάνηκε σὰν νὰ ἐξέπνευσε. Ὅλοι οἱ συγγενεῖς της τότε ἐτοίμαζαν τὰ ἀρμόδια γιὰ τὴν ταφή χωρὶς νὰ μποροῦν ἀπὸ κανέναν νὰ παρηγορηθοῦν. Διεπίστωσαν ὅμως ὅτι κάτω ἀπὸ τὸν ἀριστερὸ μαστὸ της τὸ μέρος ἐκεῖνο ἦταν θερμὸ, ὅποτε καὶ τὴν ἄφησαν ἀσαβάνωτη μέχρις ὅτου τελείως νεκρωθῆ.

Ἐν τῷ μεταξύ ἦλθε καὶ ἡ κατὰ σάρκα ἀδελφὴ της καὶ μέσα στὴν ἀπελπισία καὶ τὸν πόνο της ἐπῆρε κρύο νερὸ καὶ ἐράντισε τὴν Σοφιανὴ ἢ ὅποια συνῆλθε καὶ εἶπε τὰ ἐξῆς στὴν ἀδελφὴ της Ἄννα: «Καλλίτερα νὰ μὴν εἶχες ἔλθει, ἀδελφὴ μου, ἐδῶ διότι περισσότερη ζημία καὶ θάνατο μοῦ προξένησες, παρὰ ζοῆ πρόσκαιρη, διότι οἱ φωνές σου μὲ ἐξέβαλαν ἀπὸ τὸν φωτεινὸ ἐκεῖνο Παράδεισο καὶ τὴν ἀνεκφραστὴ δόξα τοῦ Θεοῦ ποῦ ἀπελάμβανα. Ἐπρεπε, ἄθλια, ὅταν μὲ εἶδες νεκρὴ, νὰ χαϊρόσουν περισσότερο καὶ νὰ εὐχαριστοῦσες τὸν Θεό, παρὰ τώρα ὅπου μὲ βλέπεις καὶ ἀνέζησα».

Ἄφοῦ εἶπε καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ ἔγινε καλλίτερα τῆς ἐζήτησαν οἱ παρευρισκόμενοι νὰ διηγηθῆ τὰ μυστήρια τοῦ Θεοῦ ποῦ εἶδε στὴν ἄλλη ζωὴ. Ἐκείνη ἐζήτησε Πνευματικὸ νὰ τὰ ἐξομολογηθῆ καί, ἔαν ἐκεῖνος κρίνῃ ὅτι εἶναι εὐλόγο, νὰ τὰ μάθουν καὶ ἄλλοι. Ἦλθε λοιπὸν ὁ Πνευματικὸς Ἱερόθεος Κουκοζέλης, Προηγούμενος τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Σταυροβουνίου Κύπρου, ὁ ὁποῖος μὲ πατριαρχικὴ προσταγὴ ἦλθε γιὰ νὰ ἐξομολόγησῃ τὴν Σοφιανὴ, ἢ ὅποια καὶ διηγήθηκε τὰ ἐξῆς:

«Καθὼς σηκώθηκα καὶ ἀνεκάθισα στὸ κρεβάτι μου, λιποθύμησα καὶ βλέπω μπροστά μου ἕνα ἀστραπόμορφο νεανία, ὁ ὁποῖος κρατοῦσε στὰ χέρια του ἕνα χρυσὸ δοχεῖο γεμάτο νερὸ καὶ μοῦ εἶπε: Σοφιανὴ, γνωρίζω ὅτι ἔχεις μεγάλη δίψα καὶ ἡ καρδιά σου φλέγεται ἀπὸ τὴν ἀσθένεια. Ἄν ὅμως πιῆς αὐτὸ τὸ ζωοπάροχο νερὸ, θὰ ὑγιαίνῃς στὴν ψυχὴ καὶ στὸ σῶμα καὶ θὰ ἔχῃς παντοτεινὴν χαρὰ. Ἐγὼ, ἀκούοντας αὐτά, ἐσκίρτησα ἀπὸ χαρὰ, καὶ ἄλλο τίποτε δὲν ἤθελα παρὰ νὰ βλέπω τὸν φαινόμενο ἐκεῖνο νέο. Ὅταν ἔλαβα τὸ ποτήρι αὐτὸ στὰ χέρια μου γιὰ νὰ τὸ πιῶ, δὲν ξέρω πῶς, ἀρπάχθηκα ἀπὸ τὴν ζωὴ καὶ ἐπὶ τρία ἡμερονύκτια ἔλειπα ἀπὸ τὸ σῶμα, ἢ δὲ ψυχὴ μου ἀκολούθησε ἐκεῖνο τὸν νέο καὶ ἀνεβαίναμε στὸν οὐρανό. Ἐπεράσαμε ἐπτὰ σφαιροειδεῖς κύκλους τοῦ οὐρανοῦ μέσα σὲ σκότος βαθύ καὶ κατόπιν φθάσαμε σ' ἕνα φωτεινὸ καὶ πανευώδη τόπο, πρὸ

τοῦ ὁποίου εὐρίσκοντο δυὸ ὑψηλές καὶ πανθαύμαστες πύλες. Ἡ δεξιὰ ἦταν κατασκευασμένη ἀπὸ καθαρὸ χρυσὸ καὶ πολύτιμους λίθους, ἐνῶ ἡ ἀριστερὰ ἀπὸ χαλκὸ καὶ ἀναμμένο σίδηρο, ποὺ φαινόταν σὰν φλογεροὶ ἄνθρακες. Γύρω ἀπὸ αὐτὴν ἐστέκοντο πλῆθος ἀπὸ φρικωδέστατους ὠπλισμένους γίγαντες ποὺ ἐφύλαττον τὴν πύλη καὶ ἐγὼ τότε ἔμεινα ἄφωνος ἀπὸ τὸν φόβο μου.

- Μοῦ λέγει ὁ ὀδηγός μου: Βλέπεις, ἀδελφή, αὐτὲς τὶς πύλες; Αὐτὲς εἶναι οἱ πύλες τῆς δικαιοσύνης καὶ ἡ μὲν χρυσὴ εἶναι τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν, ἡ δὲ σιδερένια τῆς κολάσεως τῶν ἁμαρτωλῶν.

Ἀφήσαντες αὐτὲς τὶς πύλες ἀνεβήκαμε ψηλότερα σὲ φωτεινότερο τόπο, ὅπου ἐστέκοντο ἅπειρα πλήθη φωτομόρφων ἀνδρῶν τῶν ὁποίων οἱ θέσεις δὲν ἦταν ὅλες σὲ ἓνα τόπο, ἀλλὰ ἄλλου ἦταν ψηλότερα καὶ ἄλλου χαμηλότερα.

Τότε ὁ ὀδηγός μου μὲ τοποθέτησε ἀνάμεσα στοὺς ἀγγέλους καὶ μοῦ εἶπε: Σοφιανή, ἐδῶ σκύψε καὶ προσκύνησε. Ἀμέσως τότε ἐγὼ ἔσκυπα καὶ προσκύνησα μὲ πολὺ φόβο, ἀλλὰ ποιὸν προσκύνησα δὲν εἶδα. Ἐκεῖνος πάλι μ' ἐσήκωσε καὶ μοῦ εἶπε: *Στάσου ἐδῶ νὰ γνωρίσης τὰ τεράστια τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Κυρίου*, καὶ μετὰ τὰ λόγια αὐτὰ εἶδα ἓνα πύρινο, λαμπρὸ καὶ βασιλικὸ θρόνο, κάτω ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἦταν ἓνα ἀνθρώπινο χέρι τὸ ὁποῖο κρατοῦσε μία ζυγαριά.

Γύρω ἀπὸ αὐτὸν τὸν θρόνο ἐστέκοντο ἀναρίθμητα πλήθη ἀγγέλων, οἱ ὁποῖοι ἀνέβαιναν ἀπὸ τὴν ὁδὸ ποὺ ἦλθα καὶ ἐγὼ, μεταφέροντας ψυχὲς ἀνθρώπων, ἀνδρῶν, γυναικῶν καὶ παιδιῶν καὶ ὅταν τὶς ἀνέβαζαν ἐδῶ, ἔλεγαν: *Προσκυνᾶτε*, καὶ ἐκεῖνες οἱ ψυχὲς προσκυνοῦσαν, ὅπως δηλαδὴ ἔκανα καὶ ἐγὼ. Ἐπάνω στὸν φοβερὸ θρόνο, μέσα σὲ φωτεινὲς νεφέλες, καθόταν ὁ Δεσπότης Χριστός, ἐνδεδυμένος ἓνα γαλαζοπόρφυρο ἔνδυμα. Ἐγὼ ἀπὸ τὴν δυνατὴ λάμψη τοῦ προσώπου Του, δὲν μπόρεσα νὰ Τὸν ἀτενίσω. Οἱ παριστάμενοι ἀγγελοὶ ἔψαλλαν τό: *Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος, Κύριος ὁ Ὡν καὶ προὐν καὶ φανεῖς ὡς ἄνθρωπος Θεός, ἐλέησον τὸ πλάσμα σου. Ἐνῶ ἄλλοι ἀγγελικοὶ χοροὶ ἔψαλλαν τό: Ἄγιος, Ἄγιος, Ἄγιος Κύριος Σαβαώθ πλήρης ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ τῆς δόξης Σου. Ἐκεῖνοι ποὺ ἦταν μαζί μας ἔψαλλαν τό: Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία, ἄλλοι δὲ ἔψαλλαν τό: Ἀλληλουῖα ἀνὰ τρεῖς φορές, ἐνῶ ἄλλοι τό: Ἀμήν, Ἀμήν, Ἀμήν καὶ οὐδέποτε ἔπαυαν τὴν δοξολογία τους.*

Ἀπὸ τὰ δεξιὰ τοῦ Χριστοῦ στεκόταν ἡ Θεοτόκος καὶ ἀριστερὰ ὁ Τίμιος Πρόδρομος, ὅπως τοὺς εἰκονίζουσι οἱ ἁγιογράφοι. Οἱ ἄγγελοι, ὅταν ἐτελείωναν τὴν δοξολογία τους, προσκυνοῦσαν τὸν Κύριο κλίνοντες τὶς κεφαλὰς τους, ὁ δὲ Κύριος ὕψωνε τὰ ἄχραντα χέρια Του καὶ τοὺς εὐλογοῦσε. Ἀπὸ τὰ Δεσποτικὰ δάκτυλα τῶν χειρῶν Του ἔπεφταν ποταμηδὸν πολύτιμοι λίθοι καὶ μαργαρίτες, πρᾶγμα τὸ ὁποῖο βλέποντας ἐγὼ, ἔφριξα καὶ ρώτησα τὸν ὀδηγό μου τί εἶναι αὐτὰ τὰ μυστήρια, Ἐκεῖνος μοῦ εἶπε:

- Βλέπεις, Σοφιανή, τοὺς μαργαρίτες καὶ τοὺς πολύτιμους λίθους ποὺ πέφτουν ἀπὸ τὸ δεξιὸ χέρι τοῦ Δεσπότη καὶ κατέρχονται στὴν γῆ; Αὐτοὶ εἶναι τὸ ἄφατο ἔλεός Του, ἡ ἄπειρος ἀγάπη, τὴν ὁποία ἔχει πρὸς τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν καὶ γι' αὐτὸ πέμπει τὴν εὐλογία Του στὰ σπίτια τῶν ἀγαθῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν, ποὺ φυλάττουν ἀπαρασάλευτη τὴν πίστι σ' Αὐτὸν καὶ σὲ ὅσους ἐξομολογοῦνται καθαρὰ τὶς ἁμαρτίες τους, ἐφαρμόζουσι τὶς θείες ἐντολὰς καὶ ἀπέχουσι ἀπὸ τὰ θελήματα τοῦ διαβόλου, ὅλους αὐτοὺς τοὺς εὐλογεῖ καὶ τοὺς λυτρώνει ἀπὸ κάθε κακό. Αὐτοὶ ποὺ ἐλεοῦν καὶ ἀγαποῦν τὸν πλησίον τους, ἀπολαμβάνουσι ζῶντες αὐτὲς τὶς εὐλογίες καὶ μετὰ τὸν θάνατό τους κληρονομοῦν τὴν ἐδῶ διαμονὴν καὶ μακαριότητα.

Οἱ φλογοειδεῖς πύρινοι κόμποι ποὺ πέφτουν ἀπὸ τὸ ἀριστερὸ Του χέρι σημαίνουν τὸν θυμὸ, τὴν ὀργὴν καὶ τὴν ἀγανάκτησί Του γι' αὐτοὺς ποὺ κάνουν ἁμαρτωλὴ ζωὴν καὶ ἀδικοῦν τὸν πλησίον τους. Αὐτοὶ ὄχι μόνον στεροῦνται τὴν πρόσκαιρην ζωὴν, ἀλλὰ καὶ παραπέμπονται στὸ αἰώνιο πῦρ γιὰ νὰ κολάζωνται μὲ τοὺς ἀκάθαρτους δαίμονες.

Ἀριστερὰ ἀπὸ τὸν θρόνο καὶ τὴν ζυγαριά, ποὺ εἶπαμε, διακρινόταν μέγα χάσμα, ἀπὸ τὸ ὁποῖο ἐξερχόταν ἀφόρητη δυσωδία, θειαφώδης αὔρα καπνοῦ καὶ ἀναρίθμητες σπαρακτικὲς φωνὲς ἀνθρώπων ποὺ συνεχῶς ἐφώναζαν τό: «οὐαὶ καὶ τὸ ἀλλοίμονο».

Οἱ ἄγγελοι ἔφερναν τὶς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τὴν γῆ καί, ἀφοῦ προσκυνοῦσαν, τὶς ὠδηγοῦσαν σὲ ἐξέτασι ὅλων τῶν ἔργων τους ποὺ ἔκαναν στὴν γῆ, καὶ τὰ μὲν καλὰ τὰ ἔθεταν στὸ δεξιὸ μέρος

τῆς ζυγαριᾶς τὰ δὲ πονηρὰ στὸ ἀριστερό της. Κατόπιν τὶς σεσωσμένες καὶ ἅγιες ψυχές ἔδινε ἐντολή ὁ Χριστὸς καὶ τὶς ὠδηγοῦσαν οἱ ἄγγελοι στὸν τόπο ποῦ εὕρισκόταν ἡ χρυσὴ πύλη, ἐνῶ τὶς ἀμετανόητες καὶ ἀμαρτωλές ψυχές τὶς ἔρριχναν σὲ ἐκεῖνο τὸ χάος τῆς ἀβύσσου. Τότε οἱ ἄγγελοι ἐχαίροντο καὶ εὐφραίνοντο γιὰ τὶς σεσωσμένες ψυχές, ἐνῶ ἐλυποῦντο καὶ ἐσκυθρώπαζον γιὰ τὶς κολασμένες.

Ἐκείνη τὴν στιγμή ἔφεραν οἱ ἄγγελοι μία ψυχή, τῆς ὁποίας ἐπλεόναζαν οἱ ἀμαρτίες της ἀπὸ τὰ ἀγαθὰ της ἔργα καὶ ἐπρόκειτο ὁ Κύριος νὰ κάνῃ νεῦμα στοὺς ἀγγέλους νὰ τὴν ρίξουν στὸ χάος. Τότε ὅμως παρουσιάσθηκε μπροστὰ ἡ Κυρία Θεοτόκος καὶ ὁ Τίμιος Πρόδρομος καὶ παρακαλοῦσαν τὸν Κύριο λέγοντας: «Οἱ οἰκτιρμοὶ Σου, Μακρόθυμε, νικοῦν τὴν ὀργή Σου· ἂν καὶ εἶναι ἀμαρτωλὴ αὐτὴ ἡ ψυχή, δὲν ἔπαυσε νὰ φυλάγῃ τὴν ἀληθινὴ σὲ Σένα πίστι καὶ γι' αὐτὸ Σὲ ἰκετεύουμε νὰ τὴν συγχώρησις». Ἐνῶ αὐτοὶ παρακαλοῦσαν τὸν Χριστό, ἦλθαν καὶ οἱ ἄγγελοι προβάλλοντες τὶς ἐλεημοσύνες, τὶς Λειτουργίες, τὰ κεριά, τὸ λάδι, τὶς προσφορές καὶ τὰ μνημόσυνα τὰ ὁποῖα ἔκανε. Ἀκόμη ἀνέβηκαν καὶ οἱ προσευχῆς τῶν ἱερέων, οἱ ὁποῖοι λειτουργοῦσαν γι' αὐτὴ τὴν ψυχή καὶ οἱ ἀγαθοεργίες τῶν γονέων καὶ συγγενῶν της ποὺ προσφέρθησαν στοὺς πτωχοὺς γιὰ τὴν ἀνάπαυσί της. Ἐπὶ πλέον ἀκούσθηκαν οἱ δεήσεις τῶν πτωχῶν, ποὺ ἔλαβαν τὶς ἐλεημοσύνες ἀπὸ τοὺς συγγενεῖς της, λέγοντες τό: «Ὁ Θεὸς νὰ τὴν συγχώρησις».

Τότε ἀκούσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ Δεσπότη νὰ λέγῃ: «Ἴδου γιὰ τὴν δέξι τῶν ἱερέων μου καὶ τῶν ἀδελφῶν μου τῶν πτωχῶν, δίνω συγχώρησι σ' αὐτὴ τὴν ψυχή». Ἐνῶ λοιπὸν ἐπρόκειτο νὰ νεύσῃ ὁ Κύριος μὲ τὸ δεξιὸν χέρι νὰ βάλουν οἱ ἄγγελοι τὴν ψυχή αὐτὴ μαζὶ μὲ τοὺς δικαίους, ἔφθασαν στὸν Θρόνο Του οἱ ὄδυρμοί, οἱ φωνές, τὰ μοιρολογήματα καὶ οἱ ἀγανακτήσεις τῶν γονέων της καὶ οἱ βλασφημίες κατὰ τοῦ Θεοῦ, τὶς ὁποῖες ἔλεγαν ἐπηρεασμένοι ἀπὸ τὴν θλίψι τους καὶ ἔτσι ἐξεδήλωναν τὴν ἀπιστία τους στὸ ἐνδέκατο ἄρθρο τοῦ Συμβόλου τῆς Πίστεως: «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν». Ὅταν συνέβησαν αὐτά, ὠργίσθηκε πολὺ ὁ Κύριος καὶ εἶπε: «Ἐπειδὴ δὲν ἀρκέσθηκαν στὶς δεήσεις τῶν ἱερέων μου, ἀλλὰ καὶ ἀντιμάχονται ἐναντίον μου, νὰ σηκώσετε αὐτὴ τὴν ψυχή καὶ νὰ τὴν ρίψετε στὸ σκότος τὸ ἐξώτερο». Οἱ ἄγγελοι τότε πολὺ λυπήθηκαν γι' αὐτὴ τὴν ψυχή, ἀλλὰ κάνοντας ὑπακοή στὸν Χριστό, ἐπῆραν τὴν ψυχή καὶ τὴν ἔριξαν στὸ ἀχανές ἐκεῖνο βάραθρο τῆς κολάσεως. Τότε ἔτολμησα καὶ ἐγὼ ἡ ταλαίπωρη νὰ ρωτήσω τὸν ὀδηγὸ ἄγγελό μου: «Γιατί, Κύριέ μου λυποῦνται τόσο πολὺ οἱ ἄγγελοι, ὅταν ρίχνεται κάποια ψυχή στὸ βάραθρο τῆς κολάσεως;»

Ἐκεῖνος μοῦ εἶπε: «Αὐτὸ τὸ χάος εἶναι ἐκεῖνο ποὺ χωρίζει τοὺς δικαίους ἀπὸ τοὺς ἀμαρτωλοὺς καὶ βυθίζει ὅσους πέσουν στὸν ἀφώτιστο αὐτὸ τόπο τοῦ Ἄδου, στὸν ὁποῖο κολάζονται αἰωνίως. Ἐὰν ἔχουμε ὅλοι οἱ ἄγγελοι χαρὰ γιὰ τοὺς σεσωσμένους, πολὺ περισσότερο ἔχουμε λύπη γι' αὐτοὺς ποὺ κολάζονται».

Ἐνῶ μοῦ ἔλεγε αὐτὰ ὁ ἄγγελός μου, ἀκούω ξαφνικὰ μεγάλο θόρυβο, διότι ἦρχοντο ἄγγελοι φέροντες μία ψυχή μὲ ψαλμωδίες καὶ θυμιάματα, λαμπάδες καὶ φωτοχυσίες. Αὐτὴ ἡ ψυχή ἐρχόταν μὲ πολλὴ χαρὰ καὶ παρρησία, οἱ δὲ ψυχές τῶν δικαίων ἦλθαν γιὰ νὰ τὴν προὑπαντήσουν. Εἶχε ἡ μακάρια αὐτὴ ψυχή τὸ ἔνδυμά της λευκὸ καὶ καθαρὸ σὰν τὸν ἥλιο καὶ δὲν ἔφερε καμμία κηλίδα ἢ στίγμα ἀμαρτίας, ὅπως εἶχαν οἱ ἄλλες ψυχές. Τὸ ἔνδυμα αὐτὸ νομίζω ὅτι θὰ ἦταν ἡ στολὴ τοῦ ἁγίου Βαπτίσματος, τὸ ὁποῖο ἐφύλαξε ἀμόλυντο καὶ γι' αὐτὸ ἔλαμπε τόσο πολὺ. Ἦλθε λοιπὸν αὐτὴ ἡ ψυχή καὶ προσκύνησε, ὅπως ὅλες κατὰ τὴν συνήθειαν. Τότε ὅλοι οἱ ἄγγελοι ἐβόησαν μεγαλόφωνα λέγοντας: «Σὲ εὐχαριστοῦμεν, Παντοκράτωρ Δέσποτα, διότι εἶδαμε ψυχή δικαίου καθαρὴ καὶ ἀμόλυντη ἀπὸ τὴν ἀμαρτία». Τότε ἀκούσθηκε βροντώδης ἡ φωνὴ τοῦ Δεσπότη λέγουσα: «Πάρετε αὐτὴ καὶ νὰ τὴν ἀναπαύσετε μαζὶ μὲ τοὺς ἁγίους». Ἐπειτα στρέφοντας τὸν λόγον του καὶ τὸ χέρι Του πρὸς ἐμένα, εἶπε: «Νὰ ὀδηγήσετε καὶ τὴν Σοφιανὴ αὐτὴ στὶς κατοικίες καὶ μονές τῶν ἁγίων μου, γιὰ νὰ τὶς ἰδῇ· ἐπειδὴ ὅμως τὴν ἀναζητοῦν πολλοὶ στὸν κόσμον, νὰ τὴν ἐπιστρέψετε στὸ σῶμα της γιὰ νὰ σωθοῦν καὶ ἄλλοι ἀπὸ τὴν ἐξιστόρησι αὐτῆς τῆς ὀπτασίας ποὺ ἀξιώθηκε ἐδῶ νὰ ἰδῇ. Ἄν ἀγωνισθῇ νὰ ἀπόκτησι καὶ ἄλλες ἀρετὲς καὶ εὐδοκίμησι τελείως, τότε θέλει νὰ ἀξιωθῇ μετὰ ἀπὸ τρεῖς χρόνους ν' ἀπολαύσῃ μεγαλύτερες τιμές».

Μὲ αὐτὸ τὸ λόγο τοῦ Δεσπότη μὲ ἄρπαξε ὁ ἄγγελος καὶ ἀκολουθήσαμε ἐκείνη τὴν δικαία ψυχή, ἐνωθέντες μὲ ἄλλες σεσωσμένες ψυχές. Φθάσαμε μπροστὰ ἀπὸ τὴν χρυσὴ ἐκείνη πύλη τοῦ

Παραδείσου. Ξαφνικά είδα μπροστά μου την Κυρία Θεοτόκο με ανέκφραστη δόξα και μαζί της ο Απόστολος Πέτρος, ο οποίος κρατούσε στα χέρια του κλειδιά. Άνοιξε την ωραία εκείνη πύλη και μπήκε πρώτη ή Θεοτόκος κατόπιν ο Πέτρος και μετά οι Άγγελοι με τις ψυχές που μετέφεραν. Με αυτούς επήγαινα και εγώ βιαζόμενη να συμπορεύωμαι με την Θεοτόκο. Ο τόπος αυτός ήταν τόσο φωτοστόλιστος και πανευώδης, ώστε εθαύμαζα και έχαιρόμουν ανεκδήγητα. Το έδαφος εκείνο δεν ωμοιάζε με την στερεά γη την δική μας, ή οποία έχει άνηφόρες, κατηφόρες, πέτρες, ποτάμια και όσα άλλα βλέπουμε, αλλά ήταν λευκή σαν τὸ καθαρό βαμβάκι ή χρυσὸ ὕφασμα στολισμένο με ποικίλους πολύτιμους λίθους και μαργαριτάρια. Είδα επίσης δένδρα ὕψηλά, εὐώδη και κατάφορτα ἀπὸ ἄνθη και ὠραιότατους καρπούς, που ὠμοιάζαν με ρόδα και κρίνα. Κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα ἐφαίνοντο ὅτι ήταν χρυσοπόρφυρα στρώματα ἐπάνω στα ὁποῖα ἀναπαύοντο ἄνδρες, γυναῖκες και παιδιά, μεταξύ τῶν ὁποίων ἐ γνώρισα πολλούς ἀπὸ τὴν πατρίδα μου τὴν Ἄβυδο και ἀπὸ τὴν πόλι αὐτή, οἱ ὁποῖοι εἶχαν πεθάνει.

Ἐκεῖ εἶδα τὸν ἱερέα πατέρα μου Ἰωάννη και τὴν μητέρα μου Ἀναστασία και μία ἀδελφή μου, πλὴν ὅμως δὲν μπόρεσα νὰ τοὺς πλησιάσω και νὰ τοὺς μιλήσω. Οἱ κατοικίες τους δὲν ήταν ὅμοιες, ὅπως δὲν ήταν ὅμοιες οἱ ἀρετές και τὰ ἔργα τους ἐδῶ στὴν γῆ. Βαδίζοντας ἀκόμη πρὸς τὰ ἐμπρὸς εἶδα και τοὺς Ἁγίους, οἱ ὁποῖοι ήταν σὲ ὕψηλὸ και φωτεινότερο τόπο και περιπατοῦσαν ὅλοι λευκοφορεμένοι και ἐνδεδυμένοι με λαμπρότατο φῶς. Ἐνῶ τότε ἀναρωτιόμουν με τὸν ἑαυτό μου, ποιοὶ νὰ εἶναι ἄραγε αὐτοί, ἐστράφη ή Θεοτόκος πρὸς ἐμένα και μοῦ εἶπε: «*Σοφιανή, βλέπεις τὶς ἀναπαύσεις τῶν Ἁγίων; Βάδιζε γρήγορα νὰ προφθάσης και προσκύνησης τὸν δίκαιο Ἀβραάμ, διότι δὲν θὰ τὸν ἰδῆς καθὼς τὸ ποθεῖς*». Τότε ἔτρεξα ἐγὼ και εἶδα ἀπὸ μακριὰ τὸν Ἀβραάμ νὰ κάθεται σ' ἓνα ὠραιότατο θρόνο και γύρω του ἀναριθμητὸς ψυχὲς με πολλὴ εὐφροσύνη και χαρά. Ἐγὼ ἔτρεχα νὰ τὸν ἰδῶ και νὰ τὸν ἀπολαύσω, ὅποτε με εἶδε ἐκεῖνος και μοῦ ἐνευσε νὰ τὸν πλησιάσω. Παίρνοντας περισσότερο θάρρος ἔτρεχα γιὰ νὰ τὸν φθάσω, ἀλλὰ ἐκείνη τὴν στιγμή ἄκουσα τὶς φωνές τῆς ἀδελφῆς μου και με τὸ κρῦο νερὸ που ἐράντισε τὸ πρόσωπό μου, ἐπανῆλθα στὸν ἑαυτό μου και αἰσθάνθηκα μεγάλο βάρος και ψυχρότητα στὸ σῶμα μου, ὡσαν νὰ μοῦ ήταν πάγος. Σιγά-σιγά ἐμψυχώθηκε τὸ σῶμα και συνῆλθα τελείως».

Ἀφοῦ ἄκουσε αὐτὰ με προσοχὴ ὁ Πνευματικὸς της τὴν ἐρώτησε:

- Εἶδες κανένα ἄλλο μυστήριο, παιδί μου; Εἶδες δαιμόνια τελωνιακά, κολάσεις ἀμαρτωλῶν, ὅπως βλέπουν πολλοὶ ἄλλοι;

Ἡ Σοφιανὴ ἀποκρίθηκε:

- Δὲν εἶδα τίποτε περισσότερο, πάτερ μου.

- Γνωρίζεις κανένα ἀγαθὸ, τὴν ἐρωτᾷ ὁ ἱερεὺς, που νὰ ἔπραξες στὴν ζωὴ σου;

- Τί καλὸ ζητεῖς ἀπὸ ἐμένα τὴν ἀμαρτωλὴ, πάτερ; Ἀλλὰ, ἐπειδὴ με ἀναγκάζεις, θὰ σοῦ εἰπῶ αὐτὸ που γνωρίζω. Πρὶν τρία χρόνια, ἐκεῖ που ἔγενεθα στὸ πατρικὸ μου σπίτι, μία μεσημβρία ἄκουσα μεγάλη βοή και ταραχή, ὡσαν νὰ συνέβαινε σεισμὸς και τότε βλέπω με τὰ μάτια μου τρεῖς ἱεροπρεπεῖς ἄνδρες με ἀρχιερατικὲς στολές, οἱ ὁποῖοι, καθὼς γνωρίζω ἀπὸ τὶς εἰκόνες τους, ήταν οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι, Μέγας Βασίλειος, Γρηγόριος ὁ Θεολόγος και ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος. Ἐγὼ παρέλυσα ἀπὸ τὸν φόβο μου, ἔκανα τὸν σταυρὸ μου και τοὺς προσκύνησα με μεγάλο φόβο. Ἐκεῖνοι τότε μοῦ εἶπαν:

- *Μὴ φοβεῖσαι, Σοφιανή, ἐμεῖς εἴμεθα οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι και θέλουμε νὰ ἀφιέρωσης στὸν Θεὸ τὸ σπίτι σου γιὰ νὰ γίνῃ ἐκκλησία στὸ ὄνομά μας και ἐμεῖς θὰ πρεσβεύουμε γιὰ τὴν σωτηρία σου.*

Ἐγὼ ἐτόλμησα και τοὺς εἶπα:

- Ἅγιοι Δεσπότες μου, εἶναι αὐτὸ τὸ σπίτι κατάλληλο γιὰ δοξολογία Θεοῦ και κατοικία ἰδική σας, ἀφοῦ μάλιστα και ἐμεῖς εἴμεθα πτωχοὶ ἄνθρωποι και δὲν ἔχουμε τὸν τόπο νὰ κάνουμε ἐκκλησία, ὅπως ὀρίζετε; Ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ δὲν γνωρίζω και τὴν γνώμη τοῦ συζύγου μου, ἀκόμη και ἂν θὰ μπορέσουμε νὰ πάρουμε βασιλικὴ ἄδεια γιὰ τὴν ἀνοικοδόμησι αὐτῆς τῆς ἐκκλησίας.

Ἐκεῖνοι μοῦ εἶπαν:

- Μή στενοχωρηῆσαι ποὺ εἶναι ὁ χώρος ἀκάθαρτος καὶ κοπρώδης, οὔτε νὰ φοβῆσαι γιὰ τὴν βασιλικὴ ἄδεια, μόνο φρόντισε ἐσὺ νὰ μᾶς τὸν ἀφιερῶσης καὶ ἐμεῖς ὅλα τὰ ἄλλα θὰ τὰ τακτοποιήσουμε. Διότι κατὰ τὴν παλαιὰ ἐποχὴ ὁ ἀχυρώνας αὐτὸς ἦταν ναὸς ἰδικὸς μας. Ἄν ὁμως ἀμελήσης καὶ δὲν κάνης, ὅπως σοῦ λέγομε, θὰ παρακαλέσουμε τὸν Θεὸ νὰ σοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴ σου ὡς παρήκοη.

Μόλις εἶπαν αὐτὰ οἱ Ἅγιοι, ἔγιναν ἄφαντοι. Ὅταν τὸ βράδυ ἦλθε ὁ ἄνδρας μου τοῦ ἀνήγγειλα ὅλα τὰ γενόμενα. Μετὰ ἀπὸ τρεῖς ἡμέρες, μετὰ τὸ ἀπόδειπνο καὶ τὴν μικρὴ προσευχὴ μας, ἐφάνηκαν πάλι οἱ Ἅγιοι μὲ σεισμὸ καὶ μοῦ εἶπαν μεγαλόφωνα:

- Σοφιανή, γιατί δὲν ἔκανες αὐτὸ ποὺ σὲ ὠρίσαμε καὶ μέλλεις νὰ πεθάνῃς μὲ αἰφνίδιο θάνατο;

Ἐγὼ λέγω τότε τοῦ ἀνδρός μου:

- Ἀκοῦς τί προστάζουν οἱ Ἅγιοι;

Αὐτὸς ἀποκρίθηκε καὶ τοὺς εἶπε:

- Ἅγιοι Δεσπότει μου, μοῦ τὰ εἶπε ὅλα ἡ Σοφιανή, ἀλλὰ ἐπειδὴ εἴμεθα πτωχοὶ καὶ δὲν ἔχουμε τὰ μέσα, φοβούμεθα δὲ καὶ τὴν ἐξουσία τοῦ κράτους, γι' αὐτὸ δὲν ἐκάναμε τίποτε. Ἐπειδὴ ὁμως ὀρίζετε νὰ τὸν ἀφιερῶσουμε στὸν Θεὸ καὶ τὴν ἀγιωσύνη σας, ἀπὸ σήμερα νὰ γίνῃ δικὸς σας ὁ τόπος αὐτός.

Οἱ Ἅγιοι τοῦ εἶπαν:

- Αὔριο τὸ πρωὶ θὰ σκάψῃς μέσα στὸν ἀχυρώνα καὶ θὰ εὔρης μάρμαρα, σταυρούς, ἀκόμη καὶ τὴν Ἁγία Τράπεζα καὶ θὰ πεισθῆς ἔτσι στὰ λόγια μας. Πήγαινε καὶ στὸν Σουλτάνο καὶ ζήτησέ του τὴν ἄδεια καὶ ἐμεῖς θὰ τὸν καταπείσουμε νὰ σᾶς τὴν δώσῃ.

Ἀφοῦ εἶπαν αὐτὰ οἱ Ἅγιοι, ἀνεχώρησαν. Ἐμεῖς ὅλη ἐκείνη τὴν νύκτα τὴν περάσαμε μὲ δοξολογίες στὸν Θεὸ καὶ τὸ πρωὶ ἀνακοινώσαμε τὸ γεγονὸς στοὺς συγχωριανούς μας καὶ ὅλοι ἔτρεξαν μὲ σκαπτικὰ ἐργαλεῖα νὰ βοηθήσουν στὸ σκάψιμο. Πράγματι, εὐρήκαμε τὴν Ἁγία Τράπεζα ἀπὸ λευκὸ μάρμαρο καὶ ἄλλα ἐκκλησιαστικὰ ἀντικείμενα ποὺ ἦταν χωμένα. Ἐπήραμε μὲ εὐκολία καὶ τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν Σουλτάνο καὶ ἄρχισε ἡ ἀνοικοδόμησις τῆς ἐκκλησίας. Ἐμεῖς εἴχαμε μερικὰ χωράφια, τὰ πούλησαμε καὶ ἀγοράσαμε διάφορα ἀναγκαῖα πράγματα γιὰ τὴν ἐκκλησία καὶ ἀφοῦ τελείωσαν οἱ δουλειές, μὲ πατριαρχικὴ ἄδεια, ἦλθε ὁ Ἅγιος μητροπολίτης Κίτρους καὶ τὴν ἐγκαινίασε. Ἐμεῖς κατόπιν ἐφύγαμε ἀπὸ τὸ χωριὸ μας καὶ ἐγκατασταθήκαμε στὴν Κωνσταντινούπολι παίρνοντας σπιτί μὲ ἐνοίκιο. Ὅμως σὲ παρακαλῶ, ἅγιε Πνευματικέ μου, νὰ πείσης τὸν ἄνδρα μου νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ γίνω μοναχὴ γιὰ νὰ κλάψω τὶς ἁμαρτίες μου αὐτὰ τὰ τρία ἔτη ποὺ μοῦ ὑποσχέθηκε ὁ Κύριος ὅτι θὰ μείνω ἀκόμη σ' αὐτὴ τὴν ζωὴ

Ὁ Πνευματικὸς τῆς ἀκουοντας αὐτά, εἶπε στὸν ἄνδρα τῆς νὰ μὴ τὴν ἐμποδίσει νὰ πραγματοποιήσῃ τὸν διακαῆ τῆς πόθο. Ἐκεῖνος τοῦ εἶπε ὅτι μετὰ ἀπὸ δυὸ χρόνια θὰ πᾶνε μαζί στοὺς Ἁγίους Τόπους νὰ προσκυνήσουν τὰ Ἱερὰ Προσκυνηματα καὶ νὰ ἀφιερωθοῦν στὸν Θεό.

Πράγματι, ἀφοῦ πούλησαν τὰ ὑπάρχοντά τους, ἔφυγαν γιὰ τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ ἐκεῖ ἐξωμολογήθηκαν τὰ πάντα στὸν Πατριάρχῃ Σωφρόνιο. Μετὰ κοινώνησαν τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων καὶ ἡ μὲν Σοφιανὴ ἐπῆγε σὲ μοναστήρι καὶ ἔγινε μοναχὴ μὲ τὸ ὄνομα Σωφρονία, ὁ δὲ ἄνδρας τῆς ἐπῆγε σὲ ἀνδρικό καὶ ἀπὸ Χρῆστος ἐπωνομάσθηκε Χαρίτων.

Διήγησις ἐπιστροφῆς ἀπὸ τὴν ἄλλη ζωὴ

Ἦμουν ἄθεη καὶ ἔβριζα πολὺ καὶ φοβερὰ τὸν Θεό. Ζοῦσα μέσα στὴν ντροπὴ καὶ τὴν πορνεία καὶ ἦμουν νεκρὴ στὴν γῆ. Ὅμως ὁ ἐλεήμων Θεὸς δὲν ἄφησε νὰ χαθῶ, ἀλλὰ μὲ ὠδήγησε στὴν μετάνοια.

Στὰ 1962 ἀρρώστησα ἀπὸ καρκίνο καὶ ἦμουν ἄρρωστη τρία χρόνια. Δὲν ἔμεινα ξαπλωμένη, παρὰ

Έργαζόμουν και έκανα θεραπεία σέ γιατρούς, έλπίζοντας νά βρω θεραπεία. Τους τελευταίους έξη μήνες είχα τελείως άδυνατίσει, τόσο πού ούτε νερό δέν μπορούσα νά πιώ. Μόλις τó έπινα, άμέσως τó έκανα έμετό. Τότε μέ πήγαν στό νοσοκομείο και έπειδή ήμουν πολύ ένεργητική, κάλεσαν ένα καθηγητή άπό τήν Μόσχα και άπεφάσισαν νά μέ χειρουργήσουν. Μόλις μοϋ άνοιξαν τήν κοιλιά, άμέσως πέθανα. Η ψυχή μου βγήκε άπό τó σώμα και στέκονταν ανάμεσα σέ δυό γιατρούς και έγώ μέ μεγάλο φόβο και τρόμο έκοίταζα τήν άρρώστια μου. Ολόκληρο τó στομάχι μου και τά έντερά μου ήταν προσβεβλημένα άπό καρκίνο. Στεκόμουν και έσκεπτόμουν γιατί είμαστε δυό; Δέν είχα ιδέα ότι ύπάρχει ψυχή. Οί κομμουνιστές μās φούσκωναν και μās έδίδασκαν ότι ψυχή και Θεός δέν ύπάρχουν, ότι αυτό είναι μόνο έπινόηση τών παπάδων γιά νά ξεγελάσουν τόν λαό και τόν κρατοϋν σέ φόβο γιά κάτι πού δέν ύπάρχει. Βλέπω τόν έαυτό μου πού στέκεται και τόν βλέπω πάλι έπάνω στό χειρουργείο. Μοϋ έβγαλαν έξω όλα τά έντόσθια και άναζητοϋσαν τόν δωδεκαδάκτυλο. Αλλά εκεί ύπήρχε μόνο πύον, τά πάντα ήταν κατεστραμμένα και χαλασμένα, τίποτε δέν ήταν υγείας. Οί γιατροί τότε είπαν: «αυτή δέν έχει μέ τί νά ζήσει». Όλα τά έβλεπα μέ μεγάλο φόβο και τρόμο και πάλι σκεπτόμουν: «Πώς και άπό ποϋ είμαστε δυό; Στέκομαι και ταυτόχρονα είμαι ζαπλωμένη;». Οί γιατροί τότε έπέστρεψαν τά έντόσθια μου όπως-όπως και είπαν ότι τó σώμα μου πρέπει νά δοθή στους νέους ειδικευμένους ίατρούς γιά διδασκαλία και τó μετέφεραν στό άνατομείο και έγώ πήγαινα κοντά τους και όλο και παραξενευόμουν και σκεφτόμουν πώς και άπό ποϋ είμαστε δυό; Εκεί μέ άφησαν ζαπλωμένη, γυμνή, καλυμμένη ως τó ύψος τοϋ στήθους μέ ένα σεντόνι. Μετά άπό αυτό βλέπω ότι ήλθε ό άδελφός μου και έφερε τó μικρό μου γυιό. Ήταν έξη χρονών και όνομαζόταν Άντροуска (Άνδρέας). Ο γυιός μου πλησίασε τó σώμα μου και μέ φίλησε στό κεφάλι. Άρχισε νά κλαίη και νά λήη: «Μαμά, μαμά, γιατί πέθανες; Είμαι άκόμη μικρός, πώς θά ζήσω χωρίς έσένα; Πατέρα δέν έχω και έσύ πέθανες;». Έγώ τότε τόν άγκάλιασα και τόν φίλησα, αλλά αυτό δέν τó αίσθάνθηκε ούτε τó είδε, ούτε μέ πρόσεξε, αλλά έκοίταζε τó νεκρό μου σώμα. Έβλεπα επίσης πώς έκλαιγε ό άδελφός μου. Μετά άπό αυτό, έγώ μέ μās βρέθηκα στό σπίτι μου. Ήλθε ή πεθερά μου άπό τόν πρώτο μου γάμο, ή μητέρα μου και ή άδελφή μου. Τόν πρώτο μου σύζυγο τόν έγκατέλειπα γιατί πίστευε στόν Θεό. Τότε άρχισε ή διανομή τών πραγμάτων μου. Έγώ ζοϋσα πλούσια και μέ πολυτέλεια και όλα αυτά τά άπόκτησα μέ άδικία και τήν πορνεία. Η άδελφή μου άρχισε νά αφαιρή τά πιό ώραία άπό τά πράγματά μου, ένώ ή πεθερά ζητοϋσε νά αφήση και κάτι στόν γυιό μου. Η άδελφή δέν έδινε τίποτε, αλλά έπί πλέον άρχισε νά έμπαιζή τήν πεθερά λέγοντας: «αυτό τó παιδί δέν είναι άπό τόν γυιό σου και σύ δέν τοϋ είσαι τίποτε». Μετά άπό αυτό, αυτές βγήκαν και έκλεισαν τó σπίτι. Η άδελφή μου έπήρε μαζί της και ένα μεγάλο μπόγο μέ πράγματα. Ένώ αυτές μάλωναν γιά τά πράγματά μου είδα γύρω μας νά χορεύουν και νά χαίρονται διάβολοι.

Ξαφνικά βρέθηκα στόν άέρα και βλέπω σάν νά πετώ μέ άεροπλάνο. Αίσθάνομαι ότι κάποιος μέ συγκρατεί και ότι ύψώνομαι όλο και πιό πολύ. Βρέθηκα πάνω άπό τήν πόλι Μάρναουλ. Μετά βλέπω ότι ή πόλις χάθηκε. Έγινε σκοτάδι. Μετά άπό αυτό άρχισε πάλι νά έρχεται φώς και στό τέλος φώτισε τελείως, τó φώς ήταν πάρα πολύ ίσχυρο πού δέν μπορούσα νά τó δω. Μέ τοποθέτησαν σέ μαύρη πλάκα μεγέθους έναμису μέτρου.

Έβλεπα δένδρα μέ πολύ χοντρούς κορμούς και πανέμορφο ποικιλόχρωμο φύλλωμα. Ανάμεσα στα δέντρα ύπήρχαν σπίτια και μάλιστα όλα καινούργια, αλλά δέν είδα ποιοι ζοϋσαν σ' αυτά. Στην κοιλάδα αυτή είδα πλούσιο πράσινο χορτάρι και σκέφθηκα: «ποϋ βρίσκομαι έγώ τώρα; Αν βρίσκομαι στην γή, τότε γιατί δέν ύπάρχουν έδω έπιχειρήσεις, έργοστάσια ούτε άλλα κτίρια, γιατί δέν ύπάρχουν δρόμοι ούτε συγκοινωνία; Τί μέρος είναι έτοϋτο έδω χωρίς ανθρώπους και ποιός τέλος πάντων ζει έδω;». Λίγο πιό πέρα είδα νά περπατάη μιá ώραία ύψηλή γυναίκα μέ βασιλικά φορέματα κάτω άπό τά όποια έφαίνοντο τά δάκτυλα τών ποδιών. Περπατοϋσε τόσο άνάλαφρα πού άπό τά πόδια δέν λύγιζε ούτε τó χορτάρι. Κοντά της πήγαινε ένας νεαρός πού είχε ύψος ως τους ώμους της. Είχε κρυμμένο τó πρόσωπό του μέ τά χέρια του και γιά κάτι έκλαιγε πολύ και πικρά παρακαλοϋσε, αλλά γιά ποιό λόγο δέν μπορούσα ν' άκούσω. Σκέφθηκα ότι είναι ό γυιός της και μέσα μου διαμαρτυρήθηκα γιατί δέν τόν λυπάται και δέν τοϋ έκπληρώνη τó αίτημα. (Σημείωση: Από όλα φαίνεται ότι αυτός ό νεαρός ήταν άγγελος φύλακας αυτής τής νεκρής γυναίκος. Φαίνεται επίσης πόσο ένδιαφέρονται οί Άγιοι Άγγελοι γιά έμās και τες ψυχές μας, αλλά έμεις δέν τó

βλέπουμε. Παραπέρα φαίνεται και αὐτῶν τὸ αἶτημα εἶναι ἀνεκπλήρωτο, ἂν ὁ θάνατος μᾶς βρῆ ἁμαρτωλοὺς και ἀμετανόητους).

Ὅταν αὐτοὶ μὲ πλησίασαν, ὁ νεαρὸς ἔπεσε μπροστὰ στὰ πόδια της και ἄρχισε νὰ τὴν παρακαλῆ ἐντονώτερα και νὰ ὀδύρεται και νὰ τῆς ζητῆ κάτι. Ἐκείνη κάτι τοῦ ἀπάντησε, ἀλλὰ δὲν μπόρεσα νὰ καταλάβω τί. (Σημειώσεις: Εἶχα τὴν εὐκαιρία και ἀπὸ ἄλλες πηγές νὰ γνωρίσω πῶς και πόσο πικρὰ κλαίει ὁ Ἅγιος Ἄγγελος φύλακας, ὅταν αὐτὸς ποὺ τοῦ δόθηκε γιὰ φύλαξι δὲν ὑπακούει στὴν ἁγία Ἐκκλησία και στὴν ἁγία πίστι χάνοντας τὴν ψυχὴ του γιὰ πάντα). Ὅταν αὐτοὶ μὲ πλησίασαν, ἤθελα νὰ τὴν ρωτήσω: «Ποῦ βρίσκομαι;». Τὴν στιγμὴ ἐκείνη ἡ γυναίκα αὐτὴ ἐσταύρωσε τὰ χέρια στὸ στήθος, ὕψωσε τὰ μάτια πρὸς τὸν οὐρανὸ και εἶπε: «**Κύριε, ποῦ θὰ πάη αὐτὴ ἔτσι;**». Ἐγὼ τότε ἔτρεμα και μόλις τώρα κατάλαβα ὅτι εἶχα πεθάνει, ὅτι ἡ ψυχὴ μου βρισκόταν στὸν οὐρανὸ και τὸ σῶμα μου ἔμεινε στὴν γῆ. Τότε ἄρχισα νὰ κλαίω και νὰ ὀδύρομαι και ἀκούω φωνὴ ποὺ λέει: «**Ἐπιστρέψτε τὴν στὴν γῆ γιὰ τὶς ἀγαθοεργίες τοῦ πατέρα της.**». Ἄλλη φωνὴ ἀπάντησε: «**βαρέθηκα τὴν ἁμαρτωλὴ και διεφθαρμένη ζωὴ της. Ἐγὼ ἤθελα νὰ τὴν ἐξαφανίσω ἀπὸ προσώπου τῆς γῆς χωρὶς μετάνοια, ἀλλὰ μὲ παρακάλεσε γι' αὐτὴν ὁ πατέρας της. Δεῖξτε της τὸ μέρος γιὰ τὸ ὁποῖο ἄξιζε.**».

Ἀμέσως βρέθηκα στὸν Ἄδη. Τότε ἄρχισαν νὰ ἔρπουν μέχρι ἐμένα φοβερὰ πυρακτωμένα φίδια μὲ μακριές γλῶσσες ποὺ ξερνοῦσαν φωτιὰ και ἄλλες ἀποκρουστικὲς βρωμιές. Ἡ βρῶμα ἦταν ἀβάσταχτη. Αὐτὰ τὰ φίδια τυλίχθηκαν γύρω μου και ταυτόχρονα ἀπὸ κάπου παρουσιάσθηκαν σκουλήκια χοντρά ἴσαμε τὸ δάχτυλο μὲ οὐρὲς ποὺ κατέληγαν σὲ βελόνες και ἄγγιστρα. Αὐτὰ ἔμπαιναν σὲ ὅλα τὰ ἀνοικτὰ μου μέρη, στὰ αὐτιά, στὰ μάτια, στὴν μύτη κ.λπ. και ἔτσι μὲ βασάνιζαν και ἐγὼ ἐκραύγαζα ὄχι μὲ τὴν φωνὴ μου. Ἀλλὰ ἐκεῖ δὲν ὑπῆρχε ἀπὸ πουθενὰ οὔτε βοήθεια, οὔτε ἔλεος ἀπὸ κανέναν. Ἐκεῖ εἶδα πῶς παρουσιάσθηκε ἡ γυναίκα ποὺ πέθανε ἀπὸ ἀμβλωσι και ἄρχισε νὰ παρακαλῆ τὸν Κύριο γιὰ ἔλεος. Αὐτὸς τῆς ἀπάντησε: «Ἐσὺ στὴν γῆ δὲν μὲ ἀναγνώριζες, σκότωνες τὰ παιδιὰ στὴν κοιλιὰ σου και ἐπὶ πλέον ἔλεγες στοὺς ἀνθρώπους: Δὲν πρέπει νὰ γεννᾶτε παιδιὰ, τὰ παιδιὰ εἶναι περιττά. Σὲ μένα δὲν ὑπάρχουν, δὲν ὑπάρχουν περιττά. Σὲ μένα ὑπάρχουν τὰ πάντα και γιὰ ὅλους ἀρκετά». Σὲ μένα ὁ Κύριος εἶπε: «Ἐγὼ σοῦ ἔδωσα τὴν ἀρρώστια γιὰ νὰ μετανοήσης, ἀλλὰ σὺ μὲ ἔβριζες ὡς τὸ τέλος τῆς ζωῆς και δὲν μὲ ἀναγνώριζες και γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ και ἐγὼ δὲν σὲ ἀναγνώριζω. Ὅπως στὴν γῆ ἔζησες χωρὶς Θεό, ἔτσι και ἐδῶ θὰ ζήσης!».

Ξαφνικὰ ὅλα μεταστράφηκαν και ἐγὼ κάπου ἐπέταξα. Ἡ βρῶμα χάθηκε, χάθηκε και ὁ δυνατὸς ὀδυρμὸς και ἐγὼ ξαφνικὰ εἶδα τὴν ἐκκλησία μου ποὺ ἐνέπαιζα. Ἄνοιξε ἡ πύλη και ἀπὸ αὐτὴν βγῆκε ὁ ἱερέας ντυμένος στὰ ἄσπρα. Αὐτὸς στεκόταν μὲ σκυμένο τὸ κεφάλι και κάποια φωνὴ μὲ ἐρωτᾷ: «Ποιὸς εἶναι αὐτός;». Ἐγὼ ἀπάντησα: «Ὁ ἱερέας μας». Ἐσὺ ἔλεγες ὅτι εἶναι χαραμοφάης, αὐτὸς δὲν εἶναι χαραμοφάης, ἀλλὰ πραγματικὸς ποιμένας· δὲν εἶναι μισθοφόρος. Γνώριζε πῶς ἂν και εἶναι κατὰ τὸν βαθμὸ μικρὸς, συνηθισμένος ἱερέας, ὑπηρετεῖ ἐμένα· μάθε ἀκόμη και τοῦτο: Ἄν δὲν σοῦ διάβαση αὐτὸς τὴν εὐχὴ τῆς ἐξομολογήσεως, ἐγὼ δὲν θὰ σὲ συγχωρήσω. Τότε ἄρχισα νὰ παρακαλῶ: «Κύριε, γύρισέ με στὴν γῆ, ἔχω ἓνα μικρὸ γυιό». Ὁ Κύριος εἶπε: «Ξέρω ὅτι ἔχεις μικρὸ γυιό, εἶναι κρίμα γι' αὐτόν». «Κρίμα», ἀπάντησα ἐγὼ. Τότε ἐκεῖνος ἀποκρίθηκε: «Ἐγὼ σᾶς λυποῦμαι ὅλους και τρεῖς φορές σᾶς λυποῦμαι. Ὅλους σᾶς περιμένω πότε θὰ ζυπνήσετε ἀπὸ τὸ ἁμαρτωλὸ ὄνειρο, νὰ μετανοήσετε και νὰ ἔλθετε στὸν ἑαυτὸ σας».

Ἐδῶ τώρα ἐμφανίσθηκε ἐκ νέου ἡ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡ Θεοτόκος ποὺ ἐνωρίτερα τὴν ἀποκαλοῦσα γυναίκα και πῆρα τὸ θάρρος νὰ τὴν ρωτήσω: «Υπάρχει ἐδῶ σὲ ἐσᾶς παράδεισος;». Ἀντὶ γιὰ ἀπάντησι μετὰ ἀπὸ αὐτὲς τὶς λέξεις, ξαναβρέθηκα στὴν κόλασι, στὸν Ἄδη. Τώρα ἦταν χειρότερα ἀπὸ ὅ,τι τὴν προηγούμενη φορά. Ἐτρεξαν ὀλόγυρά μου οἱ δαίμονες μὲ καταλόγους και μοῦ ἔδειχναν τὰ ἁμαρτήματά μου και ἐφώναζαν: «Ἐσὺ μᾶς ὑπηρετήσες ὅταν ἦσουν στὴν γῆ». Ἄρχισαν νὰ διαβάζουν τὰ ἁμαρτήματά μου· ὅλα τὰ ἔργα μου ποὺ ἦταν γραμμένα μὲ μεγάλα γράμματα και ἔννοιωσα φοβερὸ φόβο. Ἀπὸ τὰ στόματά τους ἔβγαине φωτιὰ. Οἱ δαίμονες μὲ κτυποῦσαν στὸ κεφάλι. Πάνω μου ἔπεφταν και κολλοῦσαν πυρακτωμένες σπίθες ἀπὸ φωτιὰ και μὲ ἔκαιγαν. Γύρω μου ἀκούονταν φοβερὸς θρῆνος και κοπετὸς πολλῶν ἀνθρώπων.

Ὅταν τὸ πῦρ ἐδυνάμωνε ἔβλεπα τὰ πάντα γύρω μου. Οἱ ψυχὲς εἶχαν φοβερὴ ὄψι· ἦταν

σακατεμένες με τεντωμένους λαιμούς και πρισμένα μάτια: μου ἔλεγαν ὅτι «εἶσαι συντρόφισσα (φαίνεται ὅτι ἦταν κομμουνίστριες) και εἶσαι ὑποχρεωμένη νὰ ζήσης μαζί μας. Ὅπως ἐσύ ἔτσι και ἐμεῖς, ὅταν εἴμασταν στήν γῆ, δὲν ἀναγνωρίζαμε τὸν Θεό, τὸν βρίζαμε και κάναμε κάθε κακό, τὴν πορνεία, τὴν ὑπερηφάνεια και ἄλλα και ποτὲ δὲν μετανοήσαμε. Ὅσοι ἀμάρτησαν, ἀλλὰ μετανόησαν, πῆγαιναν στήν ἐκκλησία, προσεύχονταν στὸν Θεό, ἔλεοῦσαν τοὺς πτωχοὺς και βοηθοῦσαν ὅσους βρίσκονταν σὲ ἀνάγκη και κακοτυχία, αὐτοὶ ἐκεῖ πάνω». (Σημειώσεις: δηλαδή στὸν παράδεισο, τὸν ὁποῖο αὐτοὶ ἐδῶ δὲν ἤθελαν οὔτε νὰ μνημονεύσουν).

Ἐγὼ φοβήθηκα φοβερὰ ἀπὸ αὐτὰ τὰ λόγια, μου φαινόταν ὅτι ἤδη βρισκόμουν ἐδῶ στὸν Ἄδη ὀλόκληρη ζωὴ και αὐτοὶ μου ἔλενε ὅτι θὰ ζήσω μαζί τους αἰώνια.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ἐμφανίσθηκε ἕκ νέου ἡ Θεοτόκος Μαρία και ἔγινε φῶς, οἱ δαίμονες τράπηκαν σὲ φυγὴ και οἱ ψυχὲς ποὺ ἐβασανίζοντο στήν κόλασι, ἄρχισαν νὰ φωνάζουν και νὰ τὴν ἱκετεύουν γιὰ ἔλεος: «Οὐράνια Βασίλισσα, μὴ μᾶς ἀφήνης ἐδῶ» ἢ φώναζαν: «Καιγόμαστε Κυρία Θεοτόκε και δὲν ὑπάρχει σταγόνα νερό». Ἐκείνη ἔκλαιγε και μέσα ἀπὸ τὸ κλάμμα ἔλεγε: «Ὅσο ζούσατε στήν γῆ, δὲν με ἀναγνωρίζατε και δὲν μετανοοῦσατε γιὰ τὶς ἀμαρτίες στὸν Υἱό μου και Θεό σας και ἐγὼ τώρα δὲν μπορῶ νὰ σᾶς βοηθήσω, δὲν μπορῶ νὰ παραβῶ τὴν ἐπιθυμία τοῦ Υἱοῦ μου και ἐκεῖνος δὲν μπορεῖ τὴν ἐπιθυμία τοῦ Πατέρα Του. Βοηθῶ μόνο αὐτοὺς γιὰ τοὺς ὁποίους παρακαλοῦσαν οἱ συγγενεῖς και γιὰ τοὺς ὁποίους προσεύχεται ἡ Ἁγία Ἐκκλησία». Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ, ἐμεῖς ἀρχίσαμε νὰ ὑψωνόμαστε και ἀπὸ κάτω ἀναδίδονταν δυνατὲς κραυγὲς φωνῶν: «Κυρία Θεοτόκε, μὴ μας ἀφήνης».

Ξανὰ ὑπῆρχε σκοτάδι και ἐγὼ βρέθηκα στήν ἴδια πλάκα. Σταυρώνοντας τὰ χέρια στὸ στήθος ἡ Θεοτόκος ὕψωσε τὰ μάτια στὸν οὐρανὸ και ἄρχισε νὰ προσεύχεται λέγοντας: «Τί νὰ κάνω μὲ αὐτὴν, ποῦ νὰ τὴν βάλω;». Μιὰ φωνὴ ἀπάντησε: «Ἄφησέ της ἀπὸ τὰ μαλλιά». Τότε ἡ Θεοτόκος ἔφυγε ἡσυχα, ἡ πόρτα της μισάνοιξε ἔτσι ποὺ πίσω ἀπὸ αὐτὴν δὲν ἔβλεπα τίποτε. Κατόπιν ἐπέστρεψε κρατώντας τὰ μαλλιά μου στὰ χέρια της και ἀπὸ κάπου ἐμφανίσθηκαν δώδεκα ἄμαξες χωρὶς τροχοὺς: ἐκινοῦντο σιγὰ και ἐγὼ τὶς ἀκολουθοῦσα. Ἡ Θεοτόκος μου ἔδωσε τὰ μαλλιά, ἀλλὰ δὲν ἀντιλήφθηκα ἐγὼ ὅτι με ἄγγιξε. Ἄκουσα μόνο, ὅταν εἶπε ὅτι ἡ δωδέκατη ἄμαξα δὲν ἔχει πάτο. Φοβόμουν νὰ καθίσω σ' αὐτὴν, ἀλλὰ ἡ Θεοτόκος με ἔσπρωξε στήν γῆ ἀπὸ αὐτὴν.

Μετὰ ἀπὸ αὐτὸ ἐγὼ συνῆλθα και ἐνσυνείδητα καθόμουν και ἐκοίταζα. Ἦταν μιάμιση ἡ ὥρα τὸ ἀπόγευμα. Μετὰ ἀπὸ ἐκεῖνο τὸ φῶς ποὺ εἶδα ἐκεῖ, ὅλα στήν γῆ μου ἔφαινοντο ἄσχημα και δὲν μου ἄρεσε ποὺ ἦμουν στήν γῆ, ἀλλὰ τί νὰ κάνω. Τώρα, εἶπα μόνη μου στήν ψυχὴ μου: «Πήγαινε στὸ σῶμα». Τότε βρέθηκα πάλι στὸ νοσοκομεῖο και ἐπήγαμε στὸ ψυγεῖο ποὺ ἐφύλαγαν τὰ πτώματα. Αὐτὸ ἦταν κλειστό, ἀλλὰ ἐγὼ μπῆκα μέσα, χωρὶς ἐμπόδιο και εἶδα τὸ νεκρὸ μου σῶμα. Τὸ κεφάλι μου ἦταν γυρισμένο λίγο πρὸς τὰ πλάγια, ἐνῶ ἡ μέση μου πιεζόταν ἀπὸ ἄλλους νεκροὺς. Μόλις ἡ ψυχὴ μου μπῆκε στὸ σῶμα, ἀμέσως αἰσθάνθηκα ἰσχυρὸ ψυχός. Κάπως ἀπελευθέρωσα τὴν πιεσμένη μέση μου, διπλώθηκα και ἔσφιξα τὰ γόνατα μὲ τὰ χέρια. Τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ἔβαλαν μέσα τὸ νεκρὸ σῶμα κάποιου ἀνθρώπου και ὅταν ἀναψαν τὸ φῶς, με εἶδαν σκυμμένη, ἐνῶ ἐκεῖνοι συνήθως βάζουν ὅλους τοὺς νεκροὺς μὲ τὸ πρόσωπο πρὸς τὰ πάνω. Βλέποντάς με ἔτσι οἱ νοσοκόμοι φοβήθηκαν και ἀπὸ τὸν φόβο τοὺς σκορπίσθηκαν. Ἐπέστρεψαν μὲ δυὸ γιατροὺς, ποὺ ἀμέσως διέταξαν νὰ ζεσταθῆ τὸ μυαλό μου μὲ λάμπες. Στὸ σῶμα μου ὑπῆρχαν ὀκτῶ τομῆς (μάθαιναν πάνω σ' αὐτὸ) τρεῖς στὸ στήθος και οἱ ὑπόλοιπες στήν κοιλία. Δυὸ ὥρες μετὰ τὸ ζέσταμα τοῦ κεφαλιοῦ, ἀνοιξα τὰ μάτια και μόλις μετὰ ἀπὸ δώδεκα ἡμέρες ἐμίλησα.

Τὸ πρωὶ μου ἔφεραν πρωινό, τηγανίτες μὲ βούτυρο και καφέ (ἦταν ἡμέρα νηστείας), ἀλλὰ δὲν ἤθελα νὰ φάω και τοὺς εἶπα ὅτι δὲν θὰ φάω. Οἱ νοσοκόμοι ἔφυγαν πάλι και ὅλοι στὸ νοσοκομεῖο ἄρχισαν νὰ με προσέχουν. Ἦλθαν οἱ γιατροὶ και με ρώτησαν γιατί δὲν θέλω νὰ φάω. Τοὺς ἀπάντησα: «Καθίστε και θὰ σᾶς διηγηθῶ τί εἶδε ἡ ψυχὴ μου. Ὅποιος δὲν νηστεύει τὶς ἡμέρες τῆς νηστείας, αὐτὸς θὰ φάγη βρωμερὰ και σιχαμερὰ πράγματα. Γι' αὐτὸ δὲν θὰ φάω σήμερα, ὅπως και σ' ὅλες τὶς νηστεῖες δὲν θὰ ἀρτυθῶ». Οἱ γιατροὶ ἀπὸ τὴν ἔκκληξι, τὴν μία κοκκίνιζαν, τὴν ἄλλη κιτρινίζαν και οἱ ἀσθενεῖς με ἄκουγαν προσεκτικά. Κατόπιν συγκεντρώθηκαν πολλοὶ γιατροὶ και ἐγὼ τοὺς εἶπα ὅτι τίποτε πλέον δὲν με πονάει. Τότε ἄρχισε νὰ ἔρχεται σὲ μένα κόσμος και μάλιστα πολὺς και ἐγὼ σὲ ὅλους διηγόμουν και ἔδειχνα τὶς πληγές. Ἡ ἀστυνομία ἄρχισε νὰ διώχνη τὸν

κόσμο και μένα με μετέφεραν σὲ ἄλλο νοσοκομεῖο. Ἐκεῖ ἀνάρρωσα τελείως και παρεκάλεσα τοὺς γιατροὺς νὰ μοῦ γιατρέψουν, ὅσο τὸ δυνατόν ἐνωρίτερα τὶς τομές, ποὺ μοῦ ἔκαναν μαθαίνοντας ἐπάνω μου. Τότε με ἔβαλαν πάλι στὸ χειρουργικὸ τραπέζι και, ὅταν οἱ γιατροὶ ἀνοιξαν τὴν κοιλία, μοῦ εἶπαν: «Γιατί χειρουργήσαν τελείως ὑγιῆ ἄνθρωπο;». Ἐγὼ τότε τοὺς ἐρώτησα: «Ποιὰ εἶναι ἡ ἀρρώστια μου;». Αὐτοὶ μοῦ ἀπάντησαν: «Τὰ ἐντόσθιά σας εἶναι ὑγιῆ και καθαρὰ, ὅπως τοῦ παιδιοῦ». Τοὺς εἶπα ὅτι τὰ μάτια μου ἦταν δεμένα κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἐγχείρησης, ἀλλ' ὅτι, παρ' ὅλα αὐτά, εἶδα τὸ ἐσωτερικὸ μου στὸν καθρέπτη τοῦ νταβανιοῦ. Ἦλθαν και οἱ γιατροὶ ποὺ ἔκαναν τὴν ἐγχείρησι και, ὅταν πλησίασαν, εἶπαν: «Ποῦ εἶναι ἡ ἀρρώστειά της; Τὰ ἐντόσθιά της ἦταν ὅλα διαλυμένα και προσβεβλημένα ἀπὸ τὸν καρκίνο και τώρα εἶναι τελείως ὑγιῆ». Τοὺς ἀπάντησα: «Ὁ Κύριος ὁ Θεὸς φανέρωσε τὸ ἔλεός του ἐπάνω σὲ μένα τὴν ἀμαρτωλή, γιὰ νὰ ζήσω ἀκόμη και μαρτυρήσω στοὺς ἄλλους ὅ,τι εἶδα και ὅ,τι μοῦ συνέβη. Ἐκεῖνος ὁ Κύριος ὁ Θεὸς ἐπῆρε ὅ,τι κατεστραμμένο ἦταν μέσα μου και μοῦ τὰ ἔδωσε ὑγιῆ· σὲ ὅλους θὰ τὸ διηγοῦμαι, ὥσπου νὰ πεθάνω». Κατόπιν εἶπα στὸν γιατρό: «Βλέπετε πῶς γελαστήκατε;». Και ἐκεῖνος ἀπάντησε ὅτι: «τίποτε δὲν ἦταν ὑγιῆς μέσα σου». «Τί νομίζετε τώρα;» τὸν ἐρώτησα ἐγὼ. Ἀπάντησε: «Σὲ ἀναγέννησε ὁ Ὑπέρτατος». Τότε τοῦ ἀπάντησα: «Ἄν πιστεύετε σ' Αὐτόν, κάντε τὸν σταυρόν σας και παντρευθῆτε στὴν ἔκκλησία». Ὁ γιατρός κοκκίνησε γιατί ἦταν ἑβραῖος. Πρόσθεσα ἀκόμη: «Γίνου ἀρεστὸς στὸν Κύριο και Θεό».

Κατόπιν ἄφησα τὸ νοσοκομεῖο, κάλεσα τὸν ἱερέα ποὺ ἐνωρίτερα ἐνέπαιζα και τοῦ ἔκανα ἐπιθέσεις, ἀποκαλώντας τον χαραμοφάη. Τοῦ διηγήθηκα ὅλα, ὅσα μοῦ συνέβησαν, ἐξωμολογήθηκα και μετέλαβα τῶν Ἁγίων τοῦ Χριστοῦ Μυστηρίων. Τὸν κάλεσα και εὐλόγησε τὸ σπίτι μου, γιατί ὡς τώρα σ' αὐτὸ βασίλευε ἡ ἀμαρτία, ἡ μικρότητα, τὸ μεθύσι, ὁ ἔμπαιγμός και ἡ μάχη.

Τώρα ἐγὼ ἡ ἀμαρτωλὴ Κλαυδία ποὺ εἶμαι 40 χρονῶν, με τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ και τῆς Οὐρανίας Βασιλισσας, ζῶ χριστιανικά. Πηγαίνω τακτικὰ στὴν ἔκκλησία, στὸν ναὸ τοῦ Θεοῦ και ὁ Κύριος με βοηθεῖ. Ἀπ' ὅλες τὶς μεριὲς τοῦ κόσμου με ἐπισκέπτονται ἄνθρωποι και ἐγὼ διηγοῦμαι σὲ ὅλους ὅσα μοῦ συνέβησαν, εἶδα και ἄκουσα. Με τὴν βοήθεια τοῦ Θεοῦ, τοὺς δέχομαι ὅλους, διηγοῦμαι σὲ ὅλους τί ἤμουν πρὶν, τί μου συνέβη τώρα και γιὰ ποῖο λόγο εἶμαι τώρα πιστή.

Ἄς εἶναι δοξασμένος ὁ Κύριος ὁ Θεὸς μας! Ὅλους τοὺς συμβουλεύω νὰ προσέχουν πῶς ζοῦν, γιατί πράγματι ὑπάρχει ἄλλος κόσμος και ἄλλη ζωὴ και ὅτι ὁ καθένας θὰ δώση λόγο γιὰ τὰ γήινα ἔργα του και ὅτι ἀνάλογα με αὐτὰ θὰ ἔχη πλήρως δίκαια ἀνταμοιβὴ ἢ τιμωρία και μάλιστα αἰώνια.

Νὰ ζῆτε ὅλοι χριστιανικά και κατὰ Θεόν. Ἀμήν.

Μεγάλη ἡ ὠφέλεια ἀπὸ τὰ Σαρανταλείτουργα

Τὸ ἀξιοπρόσεκτο γεγονός ποὺ ἀκολουθεῖ σὲ ἐλαφρὰ διασκευὴ τῆς γλώσσης τὸ ἀναφέρει ὁ διακρικώτατος ἀσκητὴς Δανιὴλ Κατουνακιώτης σὲ ἐπιστολὴ του πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον Μωραϊτίδην. Ἔχει δὲ ὡς ἐξῆς:

Ἔνας γνωστός του και ἐνάρετος οἰκογενιάρχης ἀπὸ τὴν Σμύρνη, ποὺ τὸν ἔλεγε Δημήτριο, ἀφοῦ κατάλαβε τὸ τέλος του κάλεσε τὸν υἱὸν του Γεώργιο, ὁ μόνος εὐσεβῆς, διότι τὰ ἄλλα τρία του παιδιὰ και ἡ γυναίκα του ζοῦσαν με κοσμικότητα, και τοῦ ἀπεκάλυψε ὅσα ἀκολουθοῦν, και τὰ ὁποῖα ὁ υἱὸς του ὁ πιστὸς φανέρωσε εἰς τὸν π. Δανιὴλ.

Ἀφοῦ ὁ πατέρας μου ἔφθασε εἰς τὸ τέλος αὐτῆς τῆς ζωῆς και ἐγνώρισε τὴν ἡμέρα τοῦ θανάτου του, ἐκείνην τὴν ἡμέρα ἐκάλεσε ἕνα σεβάσμιο ἱερέα, ποὺ τὸν ἔλεγε Δημήτριον, ἄνθρωπον πολὺ ἀπλὸν και ἐνάρετον, εἰς τὸν ὁποῖον με πολλὴ εὐλάβεια εἶπε: «ἐγὼ πνευματικὸ μου πάτερ, σήμερα πεθαίνω, και παρακαλῶ ὀδήγησέ με σὲ αὐτὴν τὴν κρίσιμη στιγμή τί ὀφείλω νὰ πράξω;» ὁ δὲ ἱερεὺς γνωρίζοντας τὴν θεάρεστον ζωὴν τοῦ πατέρα μου και ὅτι ἦταν σὲ ὅλα ἔτοιμος, διότι εἶχαν προηγηθῆ τὰ πραγματικὰ ἐφόδια, δηλαδὴ ἐξομολόγησις, εὐχέλαιο, συχνῆς ἱερὸς μεταλήψεις, ἐπειδὴ ἔνεκα ποὺ διετέλεσε πολλὰς ἡμέρας ἀρρωστος μεταλάμβανε συνεχῶς ἀπὸ τὰ ἄχραντα μυστήρια τοῦ Χριστοῦ, τὸν ὑπέδειξε ἕνα ἀκόμη νὰ κάμη: «ἐάν ἦταν εὐκολο νὰ δώσης ἐντολὴ νὰ

σοῦ κάμουν μετὰ τὸν Θάνατό σου ἓνα τακτικὸν 40λείουργον στὸ ὄνομά σου, τὸ ὁποῖο νὰ ἐκτέλεση κάποιος ἱερεὺς μακρὰν τῆς πόλεως» ἐγὼ δὲ ἂν καὶ ἄπορος ἔδωσα ὑποσχεσι, ὅτι μὲ πολὺ προθυμία θὰ ἐκτελέσω αὐτό, ἀρκεῖ μόνον νὰ λάβω τὴν εὐχή του, τὴν ὁποία καὶ ἐπῆρα.

Αὐτὰ ἀφοῦ ἄκουσε καὶ εὐχαριστηθεὶς ὁ πατέρας μου μὲ προσκάλεσε μὲ πολλὴ συγκίνησι καὶ δάκρυα, καὶ μὲ παρεκάλεσε νὰ τὸν κάμω μετὰ τὸν θάνατό του ἓνα 40λείουργον.

Μετὰ ἀπὸ διάστημα δυὸ ὡρῶν ἀπέθανε ὁ ἀείμνηστος πατέρας μου καὶ ἀμέσως προσκάλεσα τὸν ἱερέα Δημήτριον, χωρὶς νὰ γνωρίζω ὅτι ὁ ἴδιος εἶχε ὑποβάλλει τὸ ζήτημα τοῦ 40λείουργου εἰς τὸν πατέρα μου, καὶ λέγω εἰς αὐτόν. Ἐπειδὴ ὁ πατέρας μου μοῦ ἔδωσε ἐντολὴ νὰ τὸν κάμω ἓνα τακτικὸ 40λείουργο ἔξω τῆς πόλεως καὶ ἐπειδὴ ἡ αἰδουσιότης σου ἡσυχάζεις εἰς τὸν ἔξω τῆς πόλεως ναῖσκο τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, δι' αὐτὸ σὲ παρακαλῶ νὰ λάβῃς τὸν κόπον καὶ νὰ φροντίσης τὴν ἐκτέλεσι αὐτοῦ καὶ ἐγὼ θὰ πληρώσω τὸν κόπον σου καὶ τὰ σχετικὰ μὲ τὰ ἔξοδα τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ. Ὁ ἱερεὺς ὅταν ἄκουσε αὐτὰ μοῦ ἀπάντησε μὲ δάκρυα στὰ μάτια. Ἐγὼ, ἀγαπητέ μου Γεώργιε, ἔχω δώσει σήμερα στὸν πατέρα σου τὴν γνώμη αὐτή, καὶ ὀφείλω ὅσο ζῶ νὰ τὸν μνημονεύω πάντοτε.

Ἐγὼ δὲ γνωρίσας τὴν πολλὴ εὐλάβεια τοῦ ἱερέως καὶ τὴν ἐκτίμησι τὴν ὁποίαν εἶχε πρὸς τὸν πατέρα μου ἐπέμενα παρακαλώντας καὶ ἔτσι τὸν ἔπεισα νὰ δεχθῆ τὴν πρότασί μου, καὶ ἐπῆγε στὸ σπίτι του, πρὸς τὴν πρεσβυτέρα καὶ τὶς κόρες του καὶ λέγει πρὸς αὐτὰς «ἐγὼ ἐπειδὴ θὰ κάνω τακτικὸν 40λείουργον στὸ ὄνομα τοῦ καλοῦ ἐκείνου εὐεργέτου μου Δημητρίου, δι' αὐτὸ ἐπὶ 40 ἡμέρες νὰ μὴ μὲ περιμένετε ἐδῶ, διότι θὰ ἡσυχάζω συνέχεια εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, γὰρ νὰ ἐξακολουθῶ τακτικώτατα τὸ 40λείουργο», καὶ ἔτσι ἐπῆγε καὶ ἄρχισε μὲ εὐλάβεια καὶ προθυμία τὸ 40λείουργον. Ἐγιναν 39 Θεῖες Λειτουργίαι καλῶς, τὴν παραμονὴ δὲ τῆς τελευταίας, Σάββατο βράδυ, ξαφνικὰ παρουσιάστηκε σφοδρὸς πονόδοντος στὸν ἱερέα καὶ ἀναγκάστηκε τὴν νύκτα νὰ ἔλθῃ μὲ πόνους στὸ σπίτι του, καὶ προσκάλεσε ἡ πρεσβυτέρα τὸν κουρέα καὶ τοῦ ἔβγαλε τὸ σάπιο δόντι καὶ ἔτσι ἔγλυτωσε ἀπὸ τοὺς πόνους. Λόγω ὅμως ποὺ ἔτρεχε αἷμα ἀπεφάσισε νὰ συμπλήρωσῃ τὴν τελευταία Θεία Λειτουργία τὴν ἐπομένη.

Ὁ Γεώργιος ὅμως μὴ γνωρίζοντας τὴν πάθησι τοῦ ἱερέως τὴν παραμονὴν ἐκείνην ἐτοίμασε, μὲ δάνειο, τὸ ὀφειλόμενον ποσόν, γὰρ τὸν κόπον τοῦ ἱερέως μὲ σκοπὸ νὰ τὸ ἐπιδώσῃ τὴν ἐπομένη. Κατὰ τὰ μεσάνυκτα ὅμως ἐκείνου τοῦ Σαββάτου, ἐσηκώθηκα νὰ προσευχηθῶ. Προσευχόμενος δὲ μὲ πολλὴ κατάνυξι καὶ ἀφοῦ κουράστηκα ἐκάθησα στὸ κρεβάτι καὶ ἄρχισα νὰ ἐνθυμοῦμαι τὶς ἀρετὰς τοῦ πατέρα μου καὶ τὶς παρεκτροπὰς καὶ παιδικὰς μου παρακοὰς ποὺ εἶχα κάνει κατὰ καιροὺς, καὶ συνάμα ἔλεγα στὸν ἑαυτό μου, ἄραγε ὠφελεῖ τὸ 40λείουργον τὴν ψυχὴν τοῦ κεκοιμημένου ἢ χάριν μικρῆς ἀνακουφίσεως ἢ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ αὐτὸ ἔχει συστήσει; Αὐτὰ σκεπτόμενος μὲ πόνον ψυχῆς καὶ δάκρυα, καὶ ἐκζητώντας τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ, μοῦ φάνηκε ὅτι κοιμήθηκα λίγο, καὶ ἀμέσως βρέθηκα σὲ μιὰ πεδιάδα ὠραιότατη, τῆς ὁποίας ἡ ὁμορφία ἦταν ἀπερίγραπτος, μὴ ἔχουσα σύγκρισι μὲ τὰ εὐχάριστα τοῦ κόσμου. Ἐνῶ εὐρισκόμουν ἐκεῖ μοῦ ἐπῆλθε φόβος πολὺς, ποὺ ὑπαγορευόταν ἀπὸ τὴν συνειδήσί μου, ἐπειδὴ ἐγνώρισα τὸν ἑαυτό μου ἀκατάλληλον διὰ τὴν ἐκεῖ ἀπόλαυσι. Καὶ ἐνῶ διατελοῦσα κάτω ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀμηχανία, μὲ ἤλθε θάρρος καὶ εἶπα εἰς τὸν ἑαυτόν μου, μιὰ καὶ ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἠθέλησε νὰ μὲ φέρῃ ἐδῶ ἴσως ἢ ἀγαθότητά Του μὲ ἐλεήσει καὶ στὴν συνέχεια μετανοήσω, διότι ὅπως βλέπω εὐρίσκομαι μαζί μὲ τὸ σῶμα μου.

Αὐτὰ συζητώντας μὲ τὸν ἑαυτό μου καὶ παρηγορηθεὶς, εἶδα μικρὸ φῶς διαυγέστατο, καὶ ἀφοῦ ἐπῆγα πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνο, εἶδα μὲ ἀνέκφραστη ἔκπληξι τὴν ἀπερίγραπτη ἐκείνη ὠραιότητα τοῦ ἀπέραντου δάσους, ποὺ ἀπόπνεε ἄρρητη εὐωδία. Ὡ ποία μακαριότης ἀναμένει ἐκείνους ποῦ ζοῦν ἐνάρετα εἰς τὸν κόσμον;

Ἀναθεωρώντας δὲ μὲ μεγάλη ἔκπληξι καὶ χαρὰ τὴν ὑπερκόσμια ἐκείνη ὠραιότητα εἶδα ἓνα ὠραιότατο παλάτι... ὅταν δὲ πλησίασα κοντὰ βλέπω μὲ πολλὴ ἀγαλλίασι τὸν πατέρα μου Δημήτριον, λαμπροφόρο καὶ γεμάτον ὄλο φῶς, ὁ ὁποῖος ἐστέκετο μπροστὰ σὲ ἐκείνη τὴν πόρτα τοῦ παλατιοῦ, καὶ ἀφοῦ μὲ ἀτένισε μὲ πατρικὴ στοργὴ καὶ τὴν γνωστὴ του ἐπιείκεια καὶ πραότητα, μοῦ εἶπε: «πῶς ἦλθες ἐδῶ παιδί μου;» ἐγὼ δὲ τὸν ἀπῆντησα, «καὶ ἐγὼ, πατέρα μου, ἀπορῶ, διότι ὅπως βλέπω δὲν εἶμαι ἄξιος διὰ τὸν τόπο. Ἀλλὰ πὲς μου, πατέρα μου, πῶς εὐρίσκεσαι ἐδῶ καὶ σὲ

ποιὸν ἀνήκει τὸ παλάτι αὐτό;». Ἐκεῖνος δὲ μὲ πολλὴ φαιδρότητα μοῦ εἶπε: «Ἡ ἄκρα τοῦ Σωτήρος ἡμῶν ἀγαθότης διὰ πρεσβειῶν τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχα, ὅπως εἶναι γνωστόν, μεγίστην εὐλάβειαν, μὲ ἠξίωσε νὰ καταταχθῶ εἰς τὸ μέρος αὐτό. Εἰς αὐτὸ δὲ τὸ παλάτι ἤθελον εἰσελθῆ σήμερον, ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ οἰκοδόμος αὐτοῦ ἔβγαλε σήμερον τὸ δόντι του καὶ δὲν ἔτελείωσαν αἱ 40ντα ἡμέραι τῆς οἰκοδομῆς αὐτοῦ, δι' αὐτὸ αὔριο θὰ εἰσέλθω».

Ὅταν εἶδα καὶ ἄκουσα αὐτὰ ἐγὼ ὁ ἐλάχιστος ἐξύπνησα μὲ ἔκπληξι καὶ γεμάτος δάκρυα ἐθαύμαζα δι' ὅλα ὅσα εἶδα. Ὅλη ἐκείνη τὴν νύκτα ἔμεινα ἄυπνος εὐχαριστῶν καὶ δοξολογῶν τὸν Πανάγαθον Θεόν... Τὴν ἐπόμενη ἡμέρα ἐπῆγα εἰς τὸν ἱερέα Δημήτριον καὶ τὸν εὐρῆκα νὰ κάθεται, ὁ ὁποῖος ἀφοῦ μὲ ἐδέχθη μετὰ χαρὰ μοῦ εἶπε: «νὰ καὶ ἐγὼ πρὸ ὀλίγου ἐβγῆκα ἀπὸ τὴν λειτουργία, τελειώσας εὐτυχῶς τὸ 40λεῖτουργον». Αὐτὸ δὲ εἶπε διὰ νὰ μὴ με λυπήσῃ, διότι ἐμποδίσθη μία ἡμέρα ἢ λειτουργία, τὴν ὁποίαν βέβαια ἤθελε πρόσθεση τὴν ἐπομένη. Τότε ἐγὼ ἄρχισα νὰ διηγοῦμαι εἰς τὸν ἱερέα τὰ ὅσα εἶδα μὲ λεπτομέρεια καὶ πολλὴ συγκίνησι, καὶ ὅταν ἔφθασα εἰς τὴν ἐξαγωγή τοῦ δοντιοῦ καὶ ὅτι τὴν ἐπομένη θὰ τελειωθῆ ἡ οἰκοδομὴ καὶ θὰ εἰσέλθῃ ὁ πατέρας μου εἰς τὸ παλάτι, τότε ὁ ἱερεὺς κατεληφθεῖς ἀπὸ θαυμασμὸ ἐβόησε: «ἐγὼ, ἀγαπητέ μου Γεώργιε, εἶμαι ὁ οἰκοδόμος ἐκεῖνος»...

Αὐτὰ ὁ πατὴρ Δανιὴλ τὰ ἐβεβαίωσε καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα Δημήτριον τὸν ὁποῖον ἐπεσκέφθη, ὁ ὁποῖος π. Δημήτριος μὲ παρεκάλεσε ὅπως γράψω ἀκριβῶς τὴν ὠφελιμωτάτην αὐτὴν διήγησιν. Τὸ γεγονός αὐτὸ ἔλαβε χῶραν ἀρχὰς τοῦ 20ου αἰῶνος.

Ὅρασις ὠφέλιμος Πέτρου Μοστράτου

Ὅτε ἦλθον εἰς Πάρον καὶ ἔγινα μοναχὸς καὶ κατόπιν ἱερεὺς καὶ Πνευματικὸς, γράφει ὁ πατὴρ Φιλόθεος Ζερβᾶκος, μετέβαινα, μὲ τὴν εὐλογίαν τοῦ Γέροντός μου Ἱεροθέου καὶ τὴν ἄδειαν τοῦ τότε Μητροπολίτου Παροναξίας κυροῦ Ἱεροθέου, εἰς τὰς πόλεις, κόμας καὶ χωρία τῶν νήσων Πάρου καὶ Νάξου καὶ ἐξωμολόγουν τοὺς πιστοὺς καὶ ἐκήρυττον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

Κατὰ τὸ ἔτος 1917-1918 μεταβὰς εἰς τὴν χώραν Παροικίαν, φιλόχριστός τις, ὀνόματι Πέτρος Μοστράτος, μὲ ἐκάλεσε εἰς τὸν οἶκον του καὶ ἀφοῦ ἐξομολογήθη αὐτὸς καὶ ἡ κυρία του μοὶ ἐδιηγήθη τὴν κατωτέρω κατασκευτικὴν ὄρασιν, τὴν ὁποίαν ἔγραψα διὰ νὰ δημοσιεύσω πρὸς ὠφέλειαν τῶν πιστῶν ἀναγνωστῶν χριστιανῶν. Εἶχον μοὶ εἶπε δυὸ τέκνα, ἓνα υἱὸν καὶ μίαν θυγατέρα. Ἐφρόντισα ὡς πατὴρ καὶ τὰ ἔμαθα γράμματα καὶ ἀφοῦ ἔτελείωσαν τὸ Γυμνάσιον ἀπεφάσισα νὰ τὰ στείλω καὶ τὰ δυὸ νὰ σπουδάσουν εἰς Ἀθήνας εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Ἡ κόρη, καίτοι μικρότερα κατὰ δυὸ ἔτη, ὑπερτερεῖ κατὰ πολλὰ τὸν ἀδελφόν της εἰς τὰ γράμματα, εἰς τὴν ἐπιμέλειαν, εἰς τὴν ἀγάπην, εὐσέβειαν, πίστιν, σύνεσιν, φρόνησιν καὶ λοιπὰς ἀρετάς. Ὅταν τῆς ἐπρότεινα νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ Πανεπιστήμιον μὲ τὸν ἀδελφόν της, μοὶ εἶπεν: «Πάτερ μου, πάντοτε εἰς ὅλα σοῦ ἔκανα ὑπακοή, εἰς αὐτὸ δὲν θὰ σοῦ κάμω. Μὲ ἄρκοῦν τὰ γράμματα ποὺ ἔμαθα». «Ἐγὼ θέλω κόρη μου, τῆς εἶπα, νὰ σὲ στείλω νὰ γίνῃς ἐπιστήμων». «Καὶ ἐγὼ πάτερ μου, μὲ ἀπῆντησε, θεωρῶ ὅτι μεγαλύτερα ἐπιστήμη εἰς ἓνα κορίτσι δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τοῦ νὰ φυλάξῃ τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ, ἣτις λέγει: «*Τίμα τὸν Πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου, ἵνα ἐν σοὶ γένηται*», νὰ ἀγαπήσῃ τοὺς γονεῖς της, νὰ τοὺς ὑπηρετήσῃ καὶ βοηθήσῃ εἰς τὸ γῆρας των, ὅταν δὲν ἔχουν ἄλλο παιδί ὡς ὑμεῖς, οἱ ὁποῖοι τόσο ἐκοπιάσατε δι' ἐμὲ καὶ ὅταν ἦμην εἰς τὴν κοιλίαν τῆς μητέρας, καὶ ὅταν ἦμην νήπιον καὶ κατόπιν μικρὸ κορίτσι καὶ μέχρι τώρα. Εἶναι ἀδύνατον νὰ σᾶς ἀφήσω καὶ μάλιστα τώρα ποὺ ἐγηράσατε».

Βλέπων τὴν ἐπιμονὴν της, τὴν ἄφησα καὶ βλέπων τὴν ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν, τὴν περιποίησιν καὶ τὴν φροντίδα ποὺ εἶχε καὶ εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὴν μητέρα της ἐχαίρομεθα καὶ ἐνομίζαμε ὅτι εἶμεθα εὐτυχεῖς καὶ θὰ εἶμεθα διὰ πάντα, καὶ πολλοὶ μᾶς ἐμακάριζον, ὅτι εἶχαμεν τοιαύτην χαριτωμένην κόρην, καὶ ἐλησμονήσαμεν ὅτι ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία ἢ διαρκῆς δὲν εἶναι εἰς τὸν παρόντα πρόσκαιρον βίον, ἀλλ' εἰς τὴν μέλλουσαν ζωὴν.

Δὲν παρήλθε πολὺς καιρὸς καὶ ἠσθένησε σοβαρὰν ἀσθένειαν καὶ οἱ ἱατροὶ ἀπεφάνθησαν ὅτι θὰ

ἀποθάνη. Ἡ χαρά μας μετεβλήθη εἰς λύπην ἄφατον. Εἰς τὴν ἀπελπισίαν μου κατέφυγον εἰς τὴν ταχυρὴν βοήθειαν, εἰς τὴν ἐλπίδα καὶ προστασίαν καὶ καταφυγὴν τῶν Χριστιανῶν, τὴν Εὐσπλαχνικωτάτην Μητέρα τοῦ Θεοῦ, τὴν Παναγίαν τὴν Μεγαλόχαριν Εὐαγγελίστριαν. Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὸν ἰδιόκτητον Ναὸν τῆς, τὸν ὁποῖον εἶχον ἐκ κληρονομίᾳς τῶν γονέων μου, πλησίον τῆς οἰκίας μου καὶ προσπεσῶν ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνης γονυπετής, τὴν παρεκάλουν μετὰ θερμῶν δακρῦων νὰ σώσῃ τὴν κόρην μου ἐκ τοῦ θανάτου, ἢ νὰ πάρῃ τὸ ἀγόρι μου καὶ νὰ μοὶ ἀφήσῃ τὸ κορίτσι, ποῦ ἦτο τόσο καλόν. Ἡ Παναγία δὲν μὲ ἤκουσε καὶ ἀπέθανε τὸ θυγάτριόν μου. Ὅταν ἀπέθανε καὶ ἐγὼ καὶ ἡ σύζυγός μου εἴμεθα ἀπαρηγόρητοι, τίποτε ἄλλο δὲν ἐκάναμε, μόνον ἡμέραν καὶ νύκτα ἐθρηνοῦσαμε τὴν δυστυχίαν μας.

Ἐπὶ 15 ἡμέρας ἔμεινα κλεισμένος μὲ τὴν σύζυγόν μου εἰς τὴν οἰκίαν μας διαρκῶς κλαίοντες καὶ ἀφοῦ συνεπληρώθησαν 15 ἡμέραι ἐπῆγα εἰς τὴν πλησίον τῆς οἰκίας μου Ἐκκλησίαν καὶ ἤναψα τὴν κανδήλαν τῆς Παναγίας καὶ ἐνθυμηθεὶς ὅτι τὴν παρεκάλουν νὰ σώσῃ τὴν κόρην μου καὶ δὲν τὴν ἔσωσε ἔσβυσα τὴν κανδήλαν καὶ εἶπα πρὸς τὴν εἰκόνα τῆς Παναγίας μὲ θυμόν. «Ἐπειδὴ δὲν μὲ ἤκουσες Παναγία καὶ ἐγὼ σοῦ σβύνω τὴν κανδήλαν» καὶ ἐπῆγα εἰς τὸν οἶκόν μου. Μόλις ἀνεκλήθην εἰς τὴν κλίνην μου ἦλθον δυὸ ἀστραπόμορφοι νέοι, μὲ παρέλαβον, μὲ ἐξήγαγον ἐκ τῆς οἰκίας καὶ ἐπεριπατοῦσαμεν εἰς μίαν πεδιάδα. Φοβηθεὶς τοῖς εἶπον ποῦ μὲ πηγαίνετε; Σὲ ὑπάγωμεν, μοὶ εἶπον, νὰ ἴδῃς τὴν κόρην σου. Ἡ κόρη μου τοῖς εἶπον εἶναι 15 ἡμέραι ποῦ ἀπέθανε, δὲν ὑπάρχει. Τότε μὲ ὑφὸς αὐστηρὸν μοὶ εἶπον «Ἄπιστε, ἀκόμη δὲν πιστεύεις; ἔλθέ νὰ τὴν ἴδῃς». Καὶ προχωρήσαντες ὀλίγον ἐφθάσαμεν εἰς ἕνα κῆπον θαυμάσιον, ὁ ὁποῖος ὁμοίαζε μὲ τὸν Παράδεισον. Εἰς τὸ μέσον τοῦ Παραδείσου ἦτο ἕνα μεγαλοπρεπέστατον ἀνάκτορον κτισμένον ἀπὸ χρυσοῦν στίλβοντα. Μοὶ ἔδειξαν μίαν μεγάλην πύλην χρυσοῦν καὶ μοὶ λέγουν «εἰσελθε ἀπὸ τὴν πύλην ταύτην εἰς τὸ ἀνάκτορον, ἐκεῖ θὰ ἴδῃς τὴν κόρην σου»σ.

Εἰσελθὼν διὰ τῆς πύλης βλέπω μίαν αἴθουσαν βασιλικὴν ἀπέραντον. Εἰς τὴν αἴθουσαν ἐκείνην ἦσαν μυριάδες παρθένων, αἱ ὁποῖαι ἐκάθηντο εἰς θρόνους χρυσοῦς καὶ δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ ἦσαν λαμπάδες. Τὰ πρόσωπα τῶν παρθένων ἐξήστραπτον ὑπὲρ τὸν ἥλιον, τὸ δὲ φῶς τῶν λαμπάδων καὶ ἐν γένει οἱ θρόνοι τῶν παρθένων, τὸ κάλλος τῆς αἰθούσης καὶ τοῦ ἀνακτόρου ἦτο ἀνεμύνηυτον καὶ ἀκατανόητον. Παρατηρῶν τὰς παρθένους βλέπω τὴν κόρην μου εἰς θρόνον χρυσοῦν ἐξαστράπτουσαν τῷ κάλλει, ἀλλ' αἱ λαμπάδες τῆς ἦσαν ἐσβεσμένοι. Μόλις τὴν εἶδον τὴν ἀνεγνώρισα τρέχω μὲ χαρὰν νὰ τὴν ἐναγκαλισθῶ, νὰ τὴν φιλήσω, ἀλλὰ μόλις ἐπλησίασα ἠγέρθη τοῦ θρόνου καὶ μὲ ὄμμα αὐστηρὸν μὲ κοίταξε καὶ μοὶ λέγει! «φύγε ἀπὸ ἐδῶ· πῶς ἐτόλμησες καὶ ἦλθες καὶ ἐδῶ νὰ μὲ ἐνόησῃς;». Καὶ μὲ ἐξέβαλε τῆς αἰθούσης καὶ ἐκάθησε πάλιν εἰς τὸν θρόνον τῆς. Ἐγὼ δὲ ἤρχισα νὰ παραπονοῦμαι καὶ νὰ τῆς λέγω. «Κόρη μου, διατί δὲν μὲ δέχεσαι; δὲν ἠξεύρεις πόσον σὲ ἠγάπων; Ἐγὼ παρεκάλουν τὴν Παναγίαν νὰ πεθάνῃ ὁ ἀδελφός σου διὰ νὰ ζήσῃς ἐσὺ νὰ σὲ ἔχω μαζί μου καὶ σὺ μὲ διώκεις;». «Παῦσε, μοὶ λέγει, νὰ λέγῃς ὅτι μὲ ἀγαπᾷς, διότι ἐὰν μὲ ἠγάπας ἔπρεπε νὰ ἔχαιρες εἰς τὴν εὐτυχίαν μου, εἰς τὴν δόξαν μου, εἰς τὴν τιμὴν μου καὶ ὄχι νὰ λυπῆσαι. Ἐπρεπε νὰ εὐχαριστῆς τὸν Θεὸν καὶ τὴν Παναγίαν, ποῦ μὲ ἠξίωσαν τοιαύτης εὐτυχίας καὶ δόξης καὶ ὄχι νὰ γογγύζῃς». Τότε τῆς λέγω «κόρη μου, διατί τῶν ἄλλων παρθένων αἱ λαμπάδες εἶναι ἀνημμένοι, αἱ δὲ ἰδικαὶ σου εἶναι ἐσβησμένοι;». Μοὶ ἀπήντησε! «σὺ καὶ ἡ μητέρα μου μοῦ τὰς ἐσβύσατε μὲ τὰ δάκρυά σας, καὶ ἂν δὲν παύσετε νὰ κλαίετε, νὰ μὴ λέγετε ὅτι εἶμαι κόρη σας». Αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἐξύπνησα καὶ στοχαζόμενος ἐκεῖνα τὰ μεγαλεῖα τὰ ὁποῖα εἶδον καὶ τὴν δόξαν τῶν παρθένων καὶ τῆς κόρης μου καὶ τὸ κάλλος τὸ ἀμήχανον, ἔμεινα ἄρκετην ὥραν ἐκστατικὸς καὶ ἀφοῦ συνῆλθον διηγῆθην εἰς τὴν σύζυγόν μου τὰ ὅσα εἶδον καὶ παρηγορήθην ἄρκετά. Ἐν τῷ μεταξύ ἤρχισεν ἡμέρα καὶ τρέχω εἰς τὴν ἐκκλησίαν καὶ προσπίπτων γονυκλινῆς ἔμπροσθεν τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας, μὲ δάκρυα μετανοίας καὶ χαρᾶς ἐζήτουν συγχώρησιν. «Παναγία μου, παρηγορήτριά μου καὶ προστασία καὶ ἐμοῦ καὶ ὅλων τῶν Χριστιανῶν, συγχώρησόν μοι διὰ τὰ ἄσκοπα καὶ ἄπρεπα λόγια ποῦ σοῦ εἶπα. Ἡ πολλὴ θλίψις μοὶ ἐπροξένησε παραφροσύνην. Σὲ εὐχαριστῶ μυριάκις, σὲ εὐχαριστῶ καὶ θὰ σὲ εὐχαριστῶ μέχρι τέλους τῆς ζωῆς μου καὶ θὰ σοῦ ἀνάπτω τὸ κανδήλι ἡμέραν καὶ νύκτα».

Ἐπιστρέψας εἰς τὸν οἶκόν μου ἐφόρεσα τὰ γιορτινά μου ροῦχα καὶ ἐξῆλθον εἰς τὴν ἀγορὰν περιπατῶν καὶ χαίρων εἰς τὴν κεντρικὴν ὁδὸν τῆς χώρας. Μόλις μὲ εἶδον οἱ ἄνθρωποι ἔτρεχον νὰ μὲ συλλυπηθοῦν. Ἐγὼ δὲ τοὺς ἔλεγον δὲν δέχομαι συλλυπητήρια. Δέχομαι συγχαρητήρια. Μερικοὶ

τῶν φίλων καὶ γνωστῶν ἤκουσα νὰ ψιθυρίζουν καὶ νὰ λέγουν, τί κρίμα: Ὁ μπάρμπα-Πέτρος τὰ ἔχασε ἀπὸ τὴν πολλὴν λύπην. Ἐγὼ τοὺς ἐπλησίασα καὶ τοὺς εἶπον· «Ὅχι δὲν τὰ ἔχασα, πρὶν νὰ ἴδω τὴν κόρην μου τὰ εἶχα χάσει, ἀλλὰ τώρα ποὺ τὴν εἶδα, εἶδα ὅτι ζῆ καὶ εὐρίσκεται εἰς μεγάλην δόξαν, τιμὴν καὶ εὐτυχίαν· εἶναι εἰς τὸν χορὸν τῶν παρθένων, ἔχω χαρὰν μεγάλην καὶ θεωρῶ ἑμαυτὸν εὐτυχῆ, ὅτι ἔχω κόρην νύμφην τοῦ Οὐρανίου Νυμφίου».

Ἀρχιμ. Φιλόθεος Ζερβάκος
